Zbierka súdnych rozhodnutí

ROZSUDOK VŠEOBECNÉHO SÚDU (piata komora)

z 15. decembra 2016 *

„Colná únia — Dovoz výrobkov z tuniaka zo Salvádoru — Dodatočné vybratie dovozného cla — Žiadosť o nevybratie dovozného cla — článok 220 ods. 2 písm. b) a článok 236 nariadenia (EHS) č. 2913/92 — Právo na riadnu správu vecí verejných v rámci článku 872a nariadenia (EHS) č. 2454/93 — Chyba, ktorú príslušné orgány za normálnych okolností nemohli zistiť“

Vo veci T-466/14,

Španielske kráľovstvo, v zastúpení: pôvodne A. Rubio González, neskôr V. Ester Casas, abogado del Estado,

žalobca,

proti

Európskej komisii, v zastúpení: P. Arenas, A. Caeiros a B.-R. Killmann, splnomocnení zástupcovia,

žalovanej,

ktorej predmetom je návrh na základe článku 263 ZFEÚ na zrušenie rozhodnutia Komisie C(2014) 2363 final zo 14. apríla 2014, ktorým sa konštatuje, že v osobitnom prípade je do určitej výšky odôvodnené odpustiť dovozné clo, ale jeho odpustenie nie je odôvodnené v prípade ďalšej sumy (REM 02/2013), a ktorým sa rozhodlo, že odpustenie dovozných ciel vo výške 14 417 193,41 eura nie je odôvodené,

VŠEOBECNÝ SÚD (piata komora),

na poradách v zložení: predseda komory A. Dittrich, sudcovia J. Schwarcz (spravodajca) a V. Tomljenović,

tajomník: J. Palacio González, referent,

so zreteľom na písomnú časť konania a po pojednávaní zo 6. apríla 2016,

vyhlásil tento

* Jazyk konania: španielčina.

Rozsudok

Skutkové okolnosti

1 V rokoch 2007 až 2009 dve spoločnosti zo skupiny Calvo usadené v Španielsku, t. j. Calvo Conservas, SL, a Calvo Distribución Alimentaria, SL, (ďalej len spoločne „osoba zodpovedná za zaplatenie cla“) doviezli do Španielska tovar pochádzajúci zo spracovaného tuniaka, konkrétne konzervované a mrazené chrbtové filety z tuniaka, deklarované ako pochádzajúce zo Salvádoru (ďalej len „sporné dovozy“).

2 Osoba zodpovedná za zaplatenie cla požiadala španielske colné orgány o uplatnenie systému všeobecných colných preferencií (ďalej len „SVP“) na sporné dovozy, čo sa spájalo s pozastavením uplatňovania 24 % sadzby spoločného colného sadzobníka a predložila osvedčenie o pôvode, t. j. „formulár A“ vydaný colnými orgánmi Salvádoru a doručený v nadväznosti na žiadosť predloženú vývozcom, ďalšou spoločnosťou zo skupiny Calvo, t. j. spoločnosťou Calvo Conservas El Salvador, SA de CV, ktorá predložila colným orgánom Salvádoru dokumenty potvrdzujúce pôvod tovarov na účely SVP.

3 Na základe osvedčení o pôvode predložených osobou zodpovednou za zaplatenie cla pripustili španielske colné orgány salvádorský pôvod tovaru a vyhoveli žiadosti osoby zodpovednej za zaplatenie cla na uplatnenie zvýhodneného sadzobného zaobchádzania na sporné dovozy.

4 Od 8. do 20. novembra 2009 zamestnanci Európskeho úradu pre boj proti podvodom (OLAF) a viacerých členských štátov Európskej únie viedli vyšetrovanie v Salvádore z dôvodu podozrenia z podvodov pri dovoze tovaru pochádzajúceho zo spracovaného tuniaka.

5 Zo správ z vyšetrovania OLAF-u z 2. júna a 7. decembra 2009, ako aj zo záverečnej správy zo 16. septembra 2010 vyplýva, že pravidlá SVP neboli dodržané. V súvislosti so spornými dovozmi sa zistili viaceré nezrovnalosti. Tieto nezrovnalosti sa týkali použitia označení o pôvode, ktoré neboli v súlade so SVP, nedodržania podmienky, podľa ktorej má byť minimálne 75 % členov posádky príslušníkmi zvýhodnenej krajiny alebo členských štátov, aby sa plavidlo považovalo za plavidlo zvýhodnenej krajiny, a používania dvoch vlajok, t. j. salvádorskej aj seychelskej, plavidlami na lov tuniakov Montelape a Montealegre patriacimi skupine Calvo, takže tieto dve lode sa mali považovať za lode bez štátnej príslušnosti, a preto tuniaky vylovené týmito plavidlami nemohli byť považované za pochádzajúce zo Salvadoru.

6 Nezrovnalosti týkajúce sa dvojitej vlajky plavidiel na lov tuniakov Montelape a Montealegre boli predmetom vyšetrovacej misie OLAF-u sledujúcej vyšetrenie použitia štrukturálnych fondov na rybolov prijatých spoločnosťou zo skupiny Calvo, t. j. Calvopesca, SA. V tejto záverečnej správe OLAF-u sa dospelo k záveru o vážnych nezrovnalostiach týkajúcich sa plavidiel, ktoré boli zaregistrované na Seychelách s cieľom získať financovanie zo štrukturálnych fondov na rybolov a ktorých vlajka bola zmenená po dvoch rokoch používania na salvádorskú vlajku, aby bol úlovok deklarovaný ako pochádzajúci zo Salvádoru, s cieľom uplatniť zvýhodnené sadzobné zaobchádzanie SVP.

7 Španielske orgány začali v roku 2010 v dôsledku správ OLAF-u konanie o dodatočnom vybratí dovozného cla, pričom uplatnili na sporné dovozy clo vo všeobecnej sadzbe 24 %. Suma požadovaného cla bola vo výške 15 292 471,19 eura.

8 Dňa 1. júla 2011 podala osoba zodpovedná za zaplatenie cla žiadosť o odpustenie dovozného cla podľa článku 236 v spojení s článkom 220 ods. 2 písm. b), ako aj na základe článku 239 nariadenia Rady (EHS) č. 2913/92 z 12. októbra 1992, ktorým sa ustanovuje Colný kódex spoločenstva (Ú. v. ES L 302, 1992, s. 1; Mim. vyd. 02/004, s. 307, ďalej len „colný kódex“).

9 Keďže Európska komisia oznámila osobe zodpovednej za zaplatenie cla svoj zámer prijať zamietavé rozhodnutie, táto osoba vzala späť svoju žiadosť o odpustenie cla listom z 5. septembra 2012.

10 V dôsledku toho Komisia oznámila 10. septembra 2012 osobe zodpovednej za zaplatenie cla, že považuje spis vo veci odpustenia cla za uzavretý.

11 Dňa 16. januára 2013 predložili španielske orgány Komisii *ex offo* žiadosť o odpustenie cla na základe článku 236 v spojení s článkom 220 ods. 2 písm. b) colného kódexu.

12 Osoba zodpovedná za zaplatenie cla sa domnievala, že podmienky stanovené v článku 236 v spojení s článkom 220 ods. 2 písm. b) colného kódexu boli splnené a súhlasila s odôvodnením španielskych orgánov, no vyslovila svoj nesúhlas s vrátením spisu Komisii vzhľadom na rozsudok Audiencia Nacional (Národný vyšší súd, Španielsko) z 21. mája 2012, ktorý rozhodol, že zvýhodnené sadzobné zaobchádzanie SVP sa môže v prejednávanej veci uplatniť. Preto sa podľa tejto osoby mal spis vrátiť vnútroštátnym orgánom, pričom mala byť nanajvýš podaná prejudiciálna otázka Súdnemu dvoru.

13 Komisia sa naopak domnievala, že rozhodnutie španielskeho súdu nemalo za následok zabrániť jej prijať rozhodnutie v oblasti spadajúcej do jej právomoci.

14 Dňa 13. februára, 16. júla a 8. októbra 2013 Komisia požiadala o doplňujúce informácie, ktoré jej španielske orgány poskytli. Osoba zodpovedná za zaplatenie cla sa o týchto žiadostiach o informácie dozvedela a mohla predložiť svoje pripomienky k odpovediam, ktoré chceli španielske orgány predložiť.

15 Listom z 10. decembra 2013 Komisia v súlade s článkom 872a nariadenia Komisie (EHS) č. 2454/93 z 2. júla 1993, ktorým sa vykonáva nariadenie Rady (EHS) č. 2913/92, ktorým sa ustanovuje colný kódex (Ú. v. ES L 253, 1993, s. 1; Mim. vyd. 02/006, s. 3), vyzvala osobu zodpovednú za zaplatenie cla na predloženie svojich pripomienok ku ktorejkoľvek skutkovej alebo právnej otázke, ktorá môže spôsobiť zamietnutie jej žiadosti (ďalej len „oznámenie o námietkach“).

16 Listom z 9. januára 2014 osoba zodpovedná za zaplatenie cla uviedla, že salvádorské orgány sa dopustili chyby. Trvala na tom, že konala v dobrej viere a dodržiavala ustanovenia týkajúce sa colných vyhlásení. Okrem toho napadla výklad, aký použila Komisia v súvislosti s ustanoveniami týkajúcimi sa vlajky, a zdôraznila ťažkosti spojené s dodržiavaním kritéria týkajúceho sa zloženia posádky, ktoré je stanovené v článku 68 ods. 2 nariadenia č. 2454/93. Napokon tvrdila, že Komisia neposkytla salvádorským orgánom správne pečiatky a porušila jej právo na obhajobu, pretože jej nezaslala všetky dokumenty, na ktorých založila svoje rozhodnutie.

17 V súlade s článkom 873 nariadenia č. 2454/93 sa 17. februára 2014 stretla skupina expertov zložená zo zástupcov členských štátov, aby preskúmala spis.

18 Komisia rozhodnutím C(2014) 2363 final zo 14. apríla 2014 rozhodla, že v osobitnom prípade bolo odpustenie dovozného cla do určitej výšky dôvodné, ale nebolo dôvodné, pokiaľ išlo o ďalšiu sumu (REM 02/2013) (ďalej len „napadnuté rozhodnutie“).

19 V odôvodnení 27 napadnutého rozhodnutia Komisia pripomína, že v súlade s článkom 220 ods. 2 písm. b) colného kódexu predstavuje vydanie nesprávnych povolení colnými orgánmi tretej krajiny chybu, ktorú nemohol subjekt za normálnych okolností zistiť, pretože konal v dobrej viere a dodržiaval ustanovenia stanovené platnou právnou úpravou týkajúcou sa colných vyhlásení.

20 Pokiaľ ide o podmienku týkajúcu sa zistiteľnej povahy chyby, Komisia v odôvodnení 28 napadnutého rozhodnutia uviedla, že salvádorské orgány sa dopustili chyby, keď vydali osvedčenia o pôvode „formulár A“ v rozpore s nariadením č. 2454/93. V odôvodneniach 30 až 32 napadnutého rozhodnutia Komisia tvrdí, že sa nedopustila nijakého pochybenia v súvislosti s poskytnutím pečiatok salvádorským

orgánom, pokiaľ ide o oznámenie dokumentov, na ktorých chcela založiť svoje rozhodnutie. V prvom rade tvrdí, že aj keby sa taká chyba preukázala, vplyv by to malo iba vtedy, keby osvedčenia o pôvode boli sfalšované. To sa však nestalo. V druhom rade potvrdila, že osobe zodpovednej za zaplatenie cla zaslala všetky požadované dokumenty a dala jej možnosť predložiť v súvislosti s týmito dokumentmi svoje pripomienky.

21 Komisia pripomína, že pri posúdení tejto prvej podmienky musí zohľadniť všetky okolnosti v prejednávanej veci, povahu chyby, ako aj odborné skúsenosti a náležitú starostlivosť osoby zodpovednej za zaplatenie cla. Dodáva, že v súlade s judikatúrou Súdneho dvora sa rozsah chyby musí posudzovať s ohľadom na zložitosť uplatniteľnej právnej úpravy. Na jednej strane v odôvodnení 35 napadnutého rozhodnutia konštatovala, že osoba zodpovedná za zaplatenie cla porušila pravidlá týkajúce sa pôvodu, keď nezabezpečila dodržanie požiadavky, podľa ktorej má byť minimálne 75 % členov posádky plavidiel na lov tuniakov príslušníkmi členských štátov Únie alebo zvýhodnenej krajiny. Okrem toho v odôvodneniach 36 a 37 napadnutého rozhodnutia tvrdila, že zvýhodnené sadzobné zaobchádzanie bolo priznané na základe nesprávnych potvrdení, a teda osvedčení EUR.1 vydaných orgánmi Seyschel alebo Pobrežia slonoviny a osvedčení o nepreferenčnom pôvode, vydané Španielskou a Francúzskou obchodnou komorou. Za týchto podmienok nebolo možné sledovať pôvod tuniaka. Keďže vývozcom bola dcérska spoločnosť zo skupiny Calvo, do ktorej patrí aj osoba zodpovedná za zaplatenie cla, mala táto osoba chybu zistiť. V odôvodnení 38 napadnutého rozhodnutia sa však domnievala, že pokiaľ išlo o osvedčenia pôvodu vydané Panamou, t. j. krajiny patriacej do skupiny II so Salvádorom, osoba zodpovedná za zaplatenie cla nemohla vedieť, či boli správne vydané salvádorskými orgánmi.

22 Pokiaľ ide o druhú podmienku týkajúcu sa dobrej viery osoby zodpovednej za zaplatenie cla, Komisia v odôvodneniach 40 a 41 napadnutého rozhodnutia uviedla, že vzhľadom na povahu činnosti osoby zodpovednej za zaplatenie cla a jej príslušnosť ku skupine pôsobiacej na viacerých kontinentoch, a teda podliehajúcej viacerým rôznym pravidlám, táto osoba nepreukázala vynaloženie potrebnej starostlivosti na dodržanie podmienky vzťahujúcej sa na zloženie posádky.

23 V odôvodnení 42 napadnutého rozhodnutia Komisia ďalej zdôraznila, že v niektorých prípadoch vývozca predložil buď osvedčenia o nepreferenčnom pôvode vydané Španielskou a Francúzskou obchodnou komorou spolu s osvedčeniami EUR.1 nevydanými colnými orgánmi Únie, vzťahujúce sa na Dohodu o partnerstve medzi členmi skupiny afrických, karibských a tichomorských štátov na jednej strane a Európskym spoločenstvom a jeho členskými štátmi na strane druhej, podpísanej v Cotonou 23. júna 2000 (Ú. v. ES L 317, 2000, s. 3; Mim. vyd. 11/035, s. 3) a schválenej v mene Spoločenstva rozhodnutím Rady 2003/159/ES z 19. decembra 2002 (Ú. v. ES L 65, 2003, s. 27; Mim. vyd. 11/046, s. 121, ďalej len „dohoda o AKT“), alebo osvedčenia EUR.1 vydané seychelskými orgánmi spolu s osvedčeniami „formulár A“ vydanými panamskými orgánmi. Predložením osvedčení o pôvode, z ktorých nebolo možné určiť pôvod tunika, porušila osoba zodpovedná za zaplatenie cla ustanovenia týkajúce sa colného vyhlásenia a uplatniteľné pravidlá týkajúce sa pôvodu.

24 Napokon Komisia v odôvodneniach 43 až 45 napadnutého rozhodnutia uviedla, že dve plavidlá na lov tuniakov patriace do skupiny Calvo používali dve vlajky alebo boli zaregistrované v dvoch štátoch, zatiaľ čo právna úprava Únie jasne vyžaduje, že na to, aby sa na plavidlo mohlo uplatniť zvýhodnené sadzobné zaobchádzanie, musí byť toto plavidlo zaregistrované len v jednej krajine a plávať pod jej vlajkou. Nerešpektovaním článku 68 ods. 2 nariadenia č. 2454/93 osoba zodpovedná za zaplatenie cla nepreukázala náležitú starostlivosť.

25 V dôsledku toho dospela Komisia k záveru, že odpustenie dovozného cla vo výške 230 879,88 eura bolo dôvodné s ohľadom na dovozy, pri ktorých dôkaz o pôvode spracovaného tuniaka v Salvádore sa zakladal na osvedčeniach o pôvode „formulár A“ vydaných panamskými orgánmi, a nebolo dôvodné s ohľadom na dovozné clá vo výške 14 417 193,41 eura v ostatných prípadoch.

Konanie a návrhy účastníkov konania

26 Návrhom doručeným do kancelárie Všeobecného súdu 24. júna 2014 podalo Španielske kráľovstvo žalobu, na základe ktorej sa začalo toto konanie. Komisia podala svoje vyjadrenie k žalobe 18. septembra 2014. Dňa 17. novembra 2014 Španielske kráľovstvo podalo repliku a 22. januára 2015 podala Komisia dupliku.

27 Na základe návrhu sudcu spravodajcu Všeobecný súd (piata komora) rozhodol o otvorení ústnej časti konania.

28 Prednesy účastníkov konania a ich odpovede na otázky Všeobecného súdu boli vypočuté na pojednávaní 6. apríla 2016.

29 Španielske kráľovstvo navrhuje, aby Všeobecný súd:

— zrušil napadnuté rozhodnutie v rozsahu, v akom Komisia rozhodla, že odpustenie dovozného cla vo výške 14 417 193,41 eura nie je dôvodné,

— uložil Komisii povinnosť nahradiť trovy konania.

30 Komisia navrhuje, aby Všeobecný súd:

— zamietol žalobu v celom rozsahu,

— uložil Španielskemu kráľovstvu povinnosť nahradiť trovy konania.

Tvrdenia účastníkov konania

31 Na podporu svojej žaloby uvádza Španielske kráľovstvo dva žalobné dôvody. Prvý je založený na porušení práva na riadnu správu vecí verejných v spojení s článkom 872a nariadenia č. 2454/93 a druhý na porušení článku 220 ods. 2 písm. b) colného kódexu.

O prvom žalobnom dôvode založenom na porušení práva na riadnu správu vecí verejných v rámci článku 872a nariadenia č. 2454/93

32 Španielske kráľovstvo tvrdí, že rozhodnutie založené na dôvodoch, ktoré neboli vopred oznámené, porušuje právo na riadnu správu vecí verejných v rámci článku 872a nariadenia č. 2454/93 a článok 41 Charty základných práv Európskej únie.

33 Španielske kráľovstvo zdôrazňuje, že v rámci konania o odpustení dovozného cla článok 872a nariadenia č. 2454/93 stanovuje, že ak chce Komisia prijať rozhodnutie v neprospech, má povinnosť písomne oznámiť svoje námietky a dokumenty, na ktorých toto rozhodnutie zakladá, aby umožnila osobe zodpovednej za zaplatenie cla vyjadriť svoj názor. So zreteľom na tri žiadosti Komisie zaslané osobe zodpovednej za zaplatenie cla o predloženie doplňujúcich informácií sa Španielske kráľovstvo domnieva, že sa vykonalo úplné preskúmanie troch podmienok, ktoré sa vyžadujú podľa článku 220 ods. 2 písm. b) colného kódexu na vrátenie dovozného cla, pričom podmienky neuvedené v oznámení o námietkach sa musia považovať za splnené.

34 V oznámení o námietkach Komisia uviedla len námietky týkajúce sa podmienky o možnosti osoby zodpovednej za zaplatenie cla zistiť chybu a nevenovala sa podmienkam týkajúcim sa dobrej viery a dodržiavania právnej úpravy týkajúcej sa colného vyhlásenia. Podľa tvrdenia Španielskeho kráľovstva však preskúmala tieto podmienky v odôvodneniach 40 až 42 napadnutého rozhodnutia, čím porušila článok 41 Charty základných práv.

35 Španielske kráľovstvo vo svojej replike tvrdí, že oznámenie o námietkach o nedodržaní pravidiel týkajúcich sa pôvodu nie je dostatočné, pretože ide o podmienku, ktorá určuje začatie konania o odpustení dovozného cla. Tvrdí, že skutočnosť, že Komisia pripojila dokumenty, ktoré sa týkali dodržania podmienok spojených s dobrou vierou a právnou úpravou súvisiacou s colnými vyhláseniami, k oznámeniu o námietkach, nemôže napraviť nedostatok odôvodnenia napadnutého rozhodnutia. Okrem toho uvádza, že skutočnosť, že odpoveď osoby zodpovednej za zaplatenie cla na oznámenie o námietkach obsahuje pripomienky týkajúce sa dobrej viery a colného vyhlásenia, neznamená, že toto oznámenie bolo dostatočne odôvodnené. Napokon tvrdí, že konanie mohlo viesť k inému výsledku, keďže chyba nebola zistiteľná a vývozca neuviedol nesprávne skutkové okolnosti.

36 Komisia tvrdí, že dodržala podmienku stanovenú v článku 872a nariadenia č. 2454/93 prostredníctvom oznámenia svojich námietok a všetkých dokumentov, na ktorých sa jej námietky zakladali a ktoré boli oznámené osobe zodpovednej za zaplatenie cla, pričom táto osoba listom z 9. januára 2014 oznámila svoje námietky týkajúce sa najmä dobrej viery. Podľa jej tvrdenia sa v oznámení o námietkach zaoberala podmienkami vzťahujúcimi sa na dobrú vieru a colné vyhlásenie. Komisia tvrdí, že oznámenie o námietkach obsahuje celý odsek zaoberajúci sa dobrou vierou osoby zodpovednej za zaplatenie cla, pretože táto podmienka bola podľa nej neoddeliteľná od tej, ktorá sa týkala zistiteľnej povahy chyby. Ak totiž osoba zodpovedná za zaplatenie cla vedela o chybe a požiadala o preferenčné sadzobné zaobchádzanie, nemožno ju považovať za konajúcu v dobrej viere, pretože na dobrú vieru sa možno odvolávať len vtedy, keď osoba zodpovedná za zaplatenie cla dodržala všetky ustanovenia právnej úpravy. Komisia teda tvrdí, že splnila povinnosť odôvodnenia tým, že preskúmala, či osoba zodpovedná za zaplatenie cla vynaložila náležitú starostlivosť a či chyba bola zistiteľnej povahy.

37 Komisia tvrdí, že tak v napadnutom rozhodnutí, ako aj v oznámení o námietkach sa uvádzala podmienka vzťahujúca sa na dodržiavanie právnej úpravy týkajúcej sa colných vyhlásení, pričom osoba zodpovedná za zaplatenie cla predložila vo svojom liste z 9. januára 2014 v tejto súvislosti svoje pripomienky, takže nemožno tvrdiť, že by došlo k akémukoľvek porušeniu práva byť vypočutý. Uvádza, že rozsah povinnosti odôvodnenia sa musí posúdiť najmä vzhľadom na jeho kontext, a teda vzhľadom na dokumenty pripojené k oznámeniu o námietkach, ktoré sa vzťahujú najmä na dodržiavanie podmienok dobrej viery, a colné vyhlásenie, pokiaľ ide o pravidlá pôvodu.

38 Okrem toho Komisia trvá na tom, že porušenie práva byť vypočutý má za následok zrušenie napadnutého rozhodnutia len vtedy, ak by neexistencia tejto vady mohla viesť k odlišnému výsledku. Keďže podmienky článku 220 ods. 2 písm. b) colného kódexu sú kumulatívne, domnieva sa, že okolnosť, že v napadnutom rozhodnutí sa rozoberala skutočnosť, že osoba zodpovedná za zaplatenie cla, mohla zistiť chybu, o ktorú išlo v prejednávanom prípade, stačí ako odôvodnenie na zamietnutie odpustenia dovozného cla. Nič navyše nenasvedčuje tomu, že osoba zodpovedná za zaplatenie cla chcela predložiť ďalšie pripomienky, ktoré by mohli viesť k prijatiu odlišného rozhodnutia.

39 Dodržiavanie práva na obhajobu predstavuje základnú zásadu práva Únie a právo byť vypočutý v akomkoľvek konaní je jeho nedeliteľnou súčasťou (rozsudky z 18. decembra 2008, Sopropé, C-349/07, EU:C:2008:746, body 33 a 36, a z 3. júla 2014, Kamino International Logistics a Datema Hellmann Worlwide Logistics, C-129/13 a C-130/13, EU:C:2014:2041, bod 28).

40 Právo byť vypočutý v každom konaní je v súčasnosti zakotvené nielen v článkoch 47 a 48 Charty základných práv, ktoré zaručujú rešpektovanie práva na obhajobu a práva na spravodlivý proces v akomkoľvek súdnom konaní, ale aj v jej článku 41, ktorý zaručuje právo na riadnu správu vecí verejných. Článok 41 ods. 2 stanovuje, že toto právo na riadnu správu vecí verejných zahŕňa najmä

právo každého na vypočutie pred prijatím akéhokoľvek individuálneho opatrenia, ktoré by sa ho mohlo nepriaznivo dotýkať (rozsudok z 3. júla 2014, Kamino International Logistics a Datema Hellmann Worlwide Logistics, C-129/13 a C-130/13, EU:C:2014:2041, bod 29).

41 Podľa tejto zásady, ktorá sa uplatní vtedy, ak má správny orgán v úmysle prijať voči osobe rozhodnutie, ktoré nepriaznivo zasahuje do jej postavenia (rozsudky z 18. decembra 2008, Sopropé, C-349/07, EU:C:2008:746, bod 36, a z 3. júla 2014, Kamino International Logistics a Datema Hellmann Worlwide Logistics, C-129/13 a C-130/13, EU:C:2014:2041, bod 30), sa musí osobám, ktorých záujmy toto rozhodnutie významnou mierou ovplyvňuje, umožniť, aby mohli účinne vyjadriť svoje stanovisko ku skutočnostiam, z ktorých správny orgán zamýšľa vychádzať pri svojom rozhodnutí (rozsudok z 18. decembra 2008, Sopropé, C-349/07, EU:C:2008:746, bod 37).

42 Treba tiež pripomenúť, že v colnej oblasti je dodržiavanie práv na obhajobu zabezpečené ustanovením článku 872a nariadenia č. 2454/93, ktoré stanovuje, že keď má Komisia kedykoľvek v priebehu postupu uvedeného v článkoch 872 a 873 v úmysle prijať rozhodnutie v neprospech osoby dotknutej daným prípadom, oznámi jej svoje námietky písomne, spolu so všetkými dokumentmi, na ktorých tieto námietky zakladá, že osoba, ktorej sa týka prípad predložený Komisii, písomne vyjadrí svoje stanovisko do jedného mesiaca odo dňa, v ktorom jej boli námietky zaslané, a že ak v tejto lehote svoje stanovisko nepredloží, bude sa považovať za osobu, ktorá sa vzdala práva vyjadriť svoj postoj.

43 Žalobný dôvod je potrebné skúmať so zreteľom na tieto úvahy.

44 V prejednávanej veci Komisia zaslala osobe zodpovednej za zaplatenie cla oznámenie o námietkach, na ktoré táto osoba odpovedala (pozri tiež body 15 a 16 vyššie).

45 Španielske kráľovstvo pritom v podstate tvrdí, že keďže oznámenie o námietkach sa nevzťahovalo na podmienky týkajúce sa dobrej viery osoby zodpovednej za zaplatenie cla a dodržiavania právnej úpravy týkajúcej sa colného vyhlásenia, treba dospieť k záveru, že Komisia nemala námietky, pokiaľ ide o tieto dve podmienky uplatnenia článku 220 ods. 2 písm. b) colného kódexu, ktoré treba považovať za podmienky splnené osobou zodpovednou za zaplatenie cla. Tým, že Komisia preskúmala tieto aspekty v odôvodneniach 40 až 42 napadnutého rozhodnutia, dopustila sa porušenia článku 41 Charty základných práv porušením práva byť vypočutý, ktoré mala osoba zodpovedná za zaplatenie cla.

46 Prvý žalobný dôvod treba v každom prípade zamietnuť ako nedôvodný bez toho, aby bolo potrebné rozhodnúť o prípustnosti alebo neprípustnosti žalobného dôvodu založeného na porušení práva byť vypočutý, pokiaľ ide o možnosť Španielskeho kráľovstva dovolávať sa takého porušenia, ktoré sa týka osoby zodpovednej za zaplatenie cla, pretože ide o nezákonnosť subjektívnej povahy (pozri analogicky rozsudok z 1. júla 2010, Nuova Terni Industrie Chimiche/Komisia, T-64/08, neuverejnený, EU:T:2010:270, bod 186).

47 Na úvod treba v tejto súvislosti pripomenúť, že podľa článku 220 ods. 2 písm. b) colného kódexu príslušné orgány nezapíšu dodatočne do účtovnej evidencie dovozné clo, ak sú splnené tri kumulatívne podmienky. V prvom rade je potrebné, aby clo nebolo vybraté v dôsledku chyby, ktorej sa dopustili samotné príslušné orgány, potom musí mať chyba, ktorej sa dopustili, taký charakter, že osoba zodpovedná za zaplatenie cla, ktorá konala v dobrej viere, ju za normálnych okolností nemohla zistiť, a nakoniec sa vyžaduje, aby osoba zodpovedná za zaplatenie cla dodržala všetky ustanovenia vyplývajúce z platnej právnej úpravy týkajúcej sa colného vyhlásenia. V prípade splnenia týchto podmienok má osoba zodpovedná za zaplatenie cla právo na to, aby sa neuskutočnilo dodatočné vybratie cla (pozri rozsudky z 18. októbra 2007, Agrover, C-173/06, EU:C:2007:612, bod 30 a citovanú judikatúru, a z 15. decembra 2011, Afasia Knits Deutschland, C-409/10, EU:C:2011:843, bod 47 a citovanú judikatúru).

48 Pokiaľ ide o prvú z týchto podmienok, treba uviesť, že článok 220 ods. 2 písm. b) colného kódexu má za cieľ ochranu legitímnej dôvery osoby zodpovednej za zaplatenie cla, pokiaľ ide o opodstatnenosť všetkých prvkov, ktoré ovplyvnili alebo neovplyvnili rozhodnutie o vymeraní cla. Legitímna dôvera osoby zodpovednej za zaplatenie cla je hodná ochrany poskytnutej týmto článkom iba vtedy, ak sú to „samotné“ príslušné orgány, ktoré vytvorili základ, na ktorom sa táto dôvera zakladá. Právo vyhnúť sa dodatočnému vybratiu cla teda vzniká iba pri chybách pripísateľných aktívnemu konaniu príslušných orgánov (pozri rozsudok z 18. októbra 2007, Agrover, C-173/06,EU:C:2007:612, bod 31 a citovanú judikatúru).

49 Pokiaľ ide o druhú z uvedených podmienok, zistiteľná povaha chyby, ktorej sa dopustili príslušné colné orgány, sa musí posudzovať s ohľadom na povahu chyby, odborné skúsenosti dotknutých hospodárskych subjektov a náležitú starostlivosť, ktorú vynaložili hospodárske subjekty. Povaha chyby závisí od zložitosti, alebo naopak od dostatočnej jednoduchosti predmetnej právnej úpravy, a od časového obdobia, počas ktorého orgány zotrvávali vo svojom omyle (pozri rozsudok z 18. októbra 2007, Agrover, C-173/06,EU:C:2007:612, bod 32 a citovanú judikatúru).

50 Pokiaľ ide o tretiu podmienku, deklarant je povinný poskytnúť príslušným colným orgánom všetky informácie potrebné pre navrhované colné zaobchádzanie s dotknutým tovarom, stanovené predpismi Únie a vnútroštátnymi predpismi, ktoré ich prípadne dopĺňajú alebo vykonávajú (pozri rozsudok z 18. októbra 2007, Agrover, C-173/06,EU:C:2007:612, bod 33 a citovanú judikatúru).

51 Treba konštatovať, že na rozdiel od tvrdení Španielskeho kráľovstva z oznámenia o námietkach, najmä z jeho časti B, ktorej názov odkazuje po prvé na podmienku týkajúcu sa zistiteľnej povahy chyby, po druhé na dobrú vieru osoby zodpovednej za zaplatenie cla a po tretie na to, že táto osoba dodržala všetky ustanovenia stanovené uplatniteľnou právnou úpravou, pokiaľ ide o colné vyhlásenie, Komisia sa najmä domnieva, že na posúdenie toho, či osoba zodpovedná za zaplatenie cla konala v dobrej viere, musela preskúmať, či táto osoba mohla zistiť chybu, ktorej sa dopustili salvádorské orgány.

52 Z tohto pohľadu sa Komisia zaoberala tým, či jednoduché preskúmanie skutkových okolností mohlo umožniť zistiť chybu, ktorej sa dopustili uvedené orgány. Jasne urobila spojitosť medzi tvrdením osoby zodpovednej za zaplatenie cla vzťahujúcim sa na jej dobrú vieru a otázkou, do akej miery táto osoba vedela o chybe alebo o nej mohla vedieť. Treba dodať, že z odpovede osoby zodpovednej za zaplatenie cla z 9. januára 2014 vyplýva, že táto osoba uvedené tvrdenia v tomto zmysle pochopila a že poskytla osobitné informácie týkajúce sa najmä dobrej viery, a okrem iného skutočnosti, že splnila požiadavky príslušnej právnej úpravy.

53 Presnejšie pokiaľ ide o zloženie posádok lodí, Komisia vzala do úvahy činnosť osoby zodpovednej za zaplatenie cla a skutočnosť, že táto osoba pôsobí na viacerých oceánoch a moriach, podliehajúcich viacerým pravidlám, na základe čoho dospela k záveru, že bola schopná správne uplatniť právnu úpravu o preferenčnom sadzobnom zaobchádzaní týkajúcu sa pravidiel pôvodu a že si mala overiť, či podmienky takého preferenčného zaobchádzania boli splnené zabezpečením si prístupu k takým informáciám. Komisia tvrdila, že dotknutú právnu úpravu nemožno považovať za zložitú. Podľa jej názoru vývozca mohol v prejednávanom prípade zistiť chybu, ktorej sa dopustili salvádorské orgány.

54 Pokiaľ ide o dôkaz o pôvode úlovkov, Komisia uviedla, že osoba zodpovedná za zaplatenie cla mala vedieť, že predložené osvedčenia neboli dokumentmi, ktoré by vyhovovali na účely regionálnej kumulácie, a že produkty, pre ktoré salvádorské orgány vydali osvedčenia o pôvode „formulár A“ nespĺňali podmienky priznania preferenčného pôvodu, na základe čoho dospela k záveru, že vývozca mal zistiť chybu, ktorej sa dopustili salvádorské orgány.

55 Pokiaľ ide o dvojitú vlajku oboch plavidiel, ako bolo uvedené v bode 6 vyššie, Komisia konštatovala, že keďže osoba zodpovedná za zaplatenie cla patrila do tej istej skupiny ako spoločnosť, ktorá tieto plavidlá vlastnila, vedela alebo mala vedieť, že tieto plavidlá boli registrované aj na Seychelách a musela mať vedomosti o právnych predpisoch uplatniteľných v tejto súvislosti, ktoré nemožno považovať za zložité.

56 Pokiaľ ide o odborné skúsenosti osoby zodpovednej za zaplatenie cla, Komisia zdôraznila, že táto osoba bola súčasťou skupiny, ktorá mala vedúce postavenie v oblasti činností rybolovu, prípravy, výroby, balenia a uvádzania na trh potravinových výrobkov na báze rýb.

57 Pokiaľ ide o prípadnú náležitú starostlivosť osoby zodpovednej za zaplatenie cla, Komisia zopakovala rôzne konštatovania a závery uvedené v bodoch 53 až 56 vyššie, na základe čoho dospela k záveru, že táto osoba nevynaložila náležitú starostlivosť, ktorú možno očakávať od obchodníka, a že nepredložila colným orgánom všetky potrebné informácie stanovené v právnej úprave Únie s ohľadom na požadované colné zaobchádzanie s dotknutým tovarom.

58 Za týchto okolností oznámenie o námietkach dostatočne jasne a úplne uvádza dôvody, ktoré viedli Komisiu k tomu, že tvrdila, že chyba na strane salvádorských colných orgánov bola ľahko odhaliteľná hospodárskym subjektom konajúcim v dobrej viere v súlade s judikatúrou citovanou v bode 47 vyššie. Španielske kráľovstvo preto nemôže tvrdiť, že právo byť vypočutý, ktoré prináleží osobe zodpovednej za zaplatenie cla, bolo porušené z dôvodu neexistencie námietky týkajúcej sa dobrej viery tejto osoby.

59 Navyše treba konštatovať, že pokiaľ ide o podmienku vzťahujúcu sa na dodržiavanie právnej úpravy týkajúcej sa colného vyhlásenia, Komisia vo svojom oznámení o námietkach dostatočne jasným a vyčerpávajúcim spôsobom uviedla dôvody, pre ktoré sa domnievala, že táto podmienka nebola splnená. Ako totiž zdôraznila Komisia, oznámenie o námietkach obsahuje údaj, podľa ktorého sa domnievala, že osoba zodpovedná za zaplatenie cla nedodržala ustanovenia týkajúce sa pravidiel pôvodu uvedených v kapitole IV hlave 2 nariadenia č. 2454/93 o pravidlách pôvodu SVP Únie. Takéto tvrdenie, nasledovalo v oznámení o námietkach po tvrdení, že vývozca patriaci do tej istej skupiny spoločností ako osoba zodpovedná za zaplatenie cla mohol vedieť, že predložené osvedčenia neboli primerané na účely regionálnej kumulácie, že produkty, pre ktoré salvádorské orgány vydali osvedčenia o pôvode „formulár A“, nespĺňali podmienky priznania preferenčného pôvodu v Salvádore a že na tovar sa nemalo vzťahovať zvýhodnené sadzobné zaobchádzanie stanovené právnou úpravou Únie.

60 Komisia v týchto konštatovaniach uviedla svoje pochybnosti, či osoba zodpovedná za zaplatenie cla dodržala právnu úpravu týkajúcu sa colného vyhlásenia. Nesprávne použitie pravidiel týkajúcich sa pôvodu výrobkov dovezených do Únie s cieľom uplatniť zvýhodnené sadzobné zaobchádzanie má vplyv na colné vyhlásenie týkajúce sa týchto tovarov, pretože sa na ne nesprávne uplatní režim, na ktorý nemôžu mať nárok.

61 Článok 84 nariadenia č. 2454/93 teda stanovuje, že dôkazy pôvodu musia byť predložené colným orgánom členského štátu dovozu v súlade s postupmi ustanovenými v článku 62 colného kódexu. Tento článok 62 sa týka colného vyhlásenia predloženého písomne. Podľa neho musí byť colné vyhlásenie podané na úradnom formulári stanovenom na tieto účely, musí byť podpísané a musí obsahovať všetky náležitosti nevyhnutné na uplatňovanie predpisov upravujúcich colný režim, do ktorého sa tovar navrhuje, ako aj musia byť k nemu pripojené všetky doklady, ktorých predloženie je na uplatňovanie predpisov upravujúcich uvedený colný režim nevyhnutné. Na účely uplatnenia zvýhodneného sadzobného zaobchádzania z dôvodu pôvodu dovezených výrobkov dovozca musí na základe uplatnenia článku 62 colného kódexu v spojení s článkom 84 nariadenia č. 2454/93 pripojiť k svojmu colnému vyhláseniu osvedčenie o pôvode „formulár A“, ktoré je správne.

62 Porušenie pravidiel týkajúcich sa pôvodu dovážaného tovaru preto spôsobí porušenie právnej úpravy týkajúcej sa colného vyhlásenia.

63 V dôsledku toho argumentáciu Španielskeho kráľovstva – podľa ktorej oznámenie o námietkach o nedodržaní pravidiel týkajúcich sa pôvodu nie je dostatočné, pretože ide o podmienku, ktorá určuje začatie konania o odpustení dovozného cla – treba odmietnuť, pretože hoci okolnosť, že osvedčenia o pôvode neboli správne vydané salvádorskými orgánmi, predstavuje v skutočnosti dôvod, ktorý viedol španielske colné orgány k začatiu konania o dodatočnom vybratí dovozného cla v nadväznosti na správy OLAF-u, z tejto okolnosti tiež vyplýva nedodržanie právnej úpravy týkajúcej sa pôvodu tovaru a právnej úpravy týkajúcej sa colného vyhlásenia osobou zodpovednou za zaplatenie cla.

64 Okrem toho, hoci Komisia spomenula otázku dokumentov, ktoré bolo možné pripojiť k oznámeniu o námietkach a na ktorých uvedené námietky založila, treba konštatovať, že Španielske kráľovstvo jej nevytýka, že nepredložila dokumenty, ktoré by boli nevyhnutné na zabezpečenie ochrany práva na obhajobu osoby zodpovednej za zaplatenie cla. Napokon Španielske kráľovstvo vo svojej replike len konštatovalo, že Komisia môže podporiť svoje námietky dokumentmi, ktoré uvedie v prílohe oznámenia o námietkach, no nemôže tieto námietky odôvodniť iba prostredníctvom týchto samotných dokumentov.

65 Z vyššie uvedeného vyplýva, že prvý žalobný dôvod je v každom prípade potrebné zamietnuť ako nedôvodný.

O druhom žalobnom dôvode založenom na porušení článku 220 ods. 2 písm. b) colného kódexu

66 Španielske kráľovstvo v prvom rade tvrdí, že chybu nemohla osoba zodpovedná za zaplatenie cla za normálnych okolností zistiť, a subsidiárne uvádza, že osoba zodpovedná za zaplatenie cla jednak preukázala vynaloženie náležitej starostlivosti a jednak dodržanie ustanovení týkajúcich sa colnej hodnoty tovaru. Hoci Španielske kráľovstvo predložilo argumentáciu, ktorá podporuje druhý žalobný dôvod zložený z troch častí zodpovedajúcich podmienkam stanoveným v článku 220 ods. 2 písm. b) colného kódexu, týkajúcim sa dodatočného nevybratia cla, smeruje aj k spochybneniu kumulatívnej povahy týchto troch podmienok.

67 Na úvod je vhodné rozhodnúť o prípustnosti výhrady uvedenej v replike.

O prípustnosti výhrady týkajúcej sa predchádzajúcej žiadosti o odpustenie dovozného cla predloženej osobou zodpovednou za zaplatenie cla

68 Španielske kráľovstvo vo svojej replike tvrdí, že v rozsahu, v akom sa javí, že Komisia predložila otázky týkajúce sa spisu REM 01/11, treba odpustenie cla, ktoré je predmetom tohto spisu, považovať za priznané, pretože podmienky vrátenia spisu stanovené v článku 871 ods. 6 prvej alebo piatej zarážke nariadenia č. 2454/93 neboli splnené. Z dôvodu uplynutia zákonných lehôt došlo priznaniu odpustenia cla pred prijatím napadnutého rozhodnutia, keďže zo žiadneho dokumentu týkajúceho sa tohto spisu nevyplývala zmena skutkových okolností alebo právneho posúdenia či existencie nesúhlasu, pokiaľ ide o opis skutkových okolností.

69 V duplike Komisia uviedla, že tvrdenie týkajúce sa iného spisu o odpustení cla treba považovať za neprípustné, pretože ide o tvrdenie predložené oneskorene.

70 Španielske kráľovstvo na otázku Všeobecného súdu na pojednávaní s ohľadom na tvrdenia uvedené v replike spresnilo, že pokiaľ ide o spis REM 01/11, nešlo o nový dôvod, ale že len odpovedalo na tvrdenia Komisie.

71 V každom prípade z ustanovení článku 76 písm. d) spolu s článkom 84 ods. 1 Rokovacieho poriadku Všeobecného súdu vyplýva, že žaloba musí obsahovať predmet konania a stručné zhrnutie uvedených dôvodov a že uvedenie nových dôvodov a tvrdení počas konania je prípustné len vtedy, ak sú tieto

dôvody a tvrdenia založené na právnych a skutkových okolnostiach, ktoré vyšli najavo v priebehu konania (pozri v tomto zmysle rozsudok z 15. júla 2015, Dennekamp/Parlament, T-115/13, EU:T:2015:497, bod 80).

72 Aj pre prípad, keby Španielske kráľovstvo tvrdilo vo svojej replike ako reakciu na niektoré tvrdenia Komisie, že v prejednávanej veci bolo potrebné pristúpiť k odpusteniu sporného dovozného cla z dôvodu uplynutia zákonných lehôt – na to, aby Komisia prijala rozhodnutie v dôsledku žiadosti o odpustenie cla podanej 1. júla 2011 osobou zodpovednou za zaplatenie cla – nič to nemení na skutočnosti, že ide o výhradu, ktorá nebola predložená v žalobe, hoci sa zakladá na skutkových a právnych okolnostiach, ktoré boli Španielskemu kráľovstvu známe už pri podaní uvedenej žaloby, pretože nie je spochybnené, že túto žiadosť predložili Komisii španielske orgány, že žiadosť o vrátenie cla vzala späť osoba zodpovedná za zaplatenie cla, ako ani to, že im bolo oznámené, že Komisia považovala tento spis za uzavretý.

73 V dôsledku toho treba konštatovať, že uvedená výhrada, ktorá bola po prvýkrát predložená v replike, a teda neskoro, je neprípustná.

O kumulatívnej povahe podmienok stanovených v článku 220 ods. 2 písm. b) colného kódexu

74 S ohľadom na výhradu založenú na nezistiteľnej povahe chyby Španielske kráľovstvo tvrdí, že podľa článku 220 ods. 2 písm. b) colného kódexu, za chybu, ku ktorej došlo pri vydaní osvedčení o pôvode a kontrole podmienok uplatnenie preferenčných režimov, boli zodpovedné orgány krajiny vývozu, pokiaľ k chybe došlo v nadväznosti na správny opis skutkových okolností vývozcom, alebo nesprávny opis vtedy, keď dané orgány vedeli alebo mali vedieť, že osvedčenie bolo nesprávne. Pokiaľ ide o záver napadnutého rozhodnutia týkajúci sa existencie chyby na strane salvádorských orgánov a žiadosti o dodatočné informácie zaslané španielskym orgánom, Španielske kráľovstvo tvrdí, že vývozca neuviedol nesprávne skutkové okolnosti, ani neuviedol dané orgány do omylu, pričom poskytol všetky informácie, ktoré mal k dispozícii, a to najmä informácie o pôvode surovín a zoznamy posádok plavidiel. Preto bolo potrebné chybu považovať za chybu, ktorú nebolo možné za normálnych okolností zistiť.

75 Španielske kráľovstvo sa v podstate domnieva, že pokiaľ chyba, ktorej sa dopustili colné orgány krajiny vývozu nevyplýva z nesprávneho opisu skutkových okolností poskytnutých vývozcom, alebo, hoci ide o taký prípad, pokiaľ salvádorské orgány vedeli alebo mali vedieť, že predložené certifikáty boli nesprávne, nezistiteľnú povahu chyby zo strany hospodárskeho subjektu treba uznať, pretože podmienky vzťahujúce sa na chybu boli splnené. Svoj názor opiera aj o ustanovenia týkajúce sa tovaru, na ktorý sa vzťahuje preferenčné zaobchádzanie uvedené v článku 220 ods. 2 písm. b) colného kódexu, zmenenom a doplnenom nariadením Európskeho parlamentu a Rady (ES) č. 2700/2000 zo 16. novembra 2000 (Ú. v. ES L 311, 2000, s. 17; Mim. vyd. 02/010, s. 239), ktorý považuje za osobitné pravidlá uplatniteľné v rámci preferenčných režimov, z ktorých vyplýva, že konštatovanie existencie chyby, ku ktorej došlo na základe správnych informácií od vývozcu, má za dôsledok, že uvedenú chybu nebolo možné za normálnych okolností zistiť.

76 Na základe tejto argumentácie Španielske kráľovstvo dospelo k záveru, že keďže Komisia v napadnutom rozhodnutí netvrdila, že chyba bola spôsobená nesprávnym opisom skutkových okolností poskytnutých vývozcom alebo že salvádorské orgány vedeli alebo mali vedieť, že predložené potvrdenia boli nesprávne, odkazy na podmienky týkajúce sa dobrej viery a právnej úpravy o colných vyhláseniach boli nesprávne.

77 Komisia tvrdí, že výhrada Španielskeho kráľovstva je neúčinná, pretože skutočnosť, že jedna z troch podmienok odpustenia ciel je splnená, neznamená, že dve zvyšné sú tiež splnené. Komisia navyše pred Všeobecným súdom podrobne odpovedala na otázku, či v závislosti od druhu chyby, ktorej sa dopustili salvádorské orgány, ju bolo možné za normálnych okolností zistiť.

78 S cieľom odpovedať na výhradu predloženú Španielskym kráľovstvom treba jednak určiť, či nezistiteľná povaha chyby orgánov krajiny vývozu vzťahujúca sa na osvedčenia o pôvode vyplýva v súlade s článkom 220 ods. 2 písm. b) druhým pododsekom colného kódexu automaticky z podmienok, za akých došlo k tejto chybe, a jednak určiť, že v prípade ak uvedenú chybu bolo treba považovať za nezistiteľnú zo strany osoby zodpovednej za zaplatenie cla, či sa ostatné podmienky na uplatnenie tohto článku musia považovať z tohto dôvodu za splnené.

O nezistiteľnej povahe chyby

79 Súdny dvor už rozhodol, že účelom následnej kontroly bolo overiť správnosť pôvodu, ktorý sa uvádzal v osvedčení o pôvode „formulár A“ alebo EUR.1, ktoré boli vydané skôr (pozri v tomto zmysle, pokiaľ ide o osvedčenia EUR.1, rozsudky z 9. marca 2006, Beemsterboer Coldstore Services, C-293/04, EU:C:2006:162, bod 32, a z 15. decembra 2011, Afasia Knits Deutschland, C-409/10, EU:C:2011:843, bod 43, a pokiaľ ide o osvedčenia o pôvode „formulár A“, rozsudok z 8. novembra 2012, Lagura Vermögensverwaltung, C-438/11, EU:C:2012:703, bod 17).

80 Ak následné overenie neumožňuje potvrdiť pôvod tovarov, ktorý bol uvedený v osvedčení o pôvode „formulár A“ alebo EUR.1, je potrebné dospieť k záveru, že tieto tovary sú neznámeho pôvodu, a teda, že osvedčenie o pôvode a preferenčná sadzba boli poskytnuté neoprávnene (pozri v tomto zmysle rozsudky z 9. marca 2006, Beemsterboer Coldstore Services, C-293/04, EU:C:2006:162, bod 34; z 15. decembra 2011, Afasia Knits Deutschland, C-409/10, EU:C:2011:843, bod 44, a z 8. novembra 2012, Lagura Vermögensverwaltung, C-438/11, EU:C:2012:703, bod 18).

81 Ak orgány štátu vývozu vydali nesprávne osvedčenia o pôvode „formulár A“ alebo EUR.1, musí sa toto vydanie v zmysle uvedeného článku 220 ods. 2 písm. b) druhého a tretieho pododseku colného kódexu považovať za chybu, ktorej sa tieto orgány dopustili, pričom to tak byť nemusí, ak sa preukáže, že tieto osvedčenia sú založené na nesprávnom opise skutočností poskytnutých vývozcom. Ak uvedené osvedčenia boli vydané na základe nepravdivých vyhlásení vývozcu, musí sa uskutočniť dodatočné vybratie dovozného cla, čo platí okrem prípadu, keď je zjavné, že orgány, ktoré tieto osvedčenia vydali, si uvedomovali alebo si mali uvedomiť, že tovar nespĺňa podmienky požadované na získanie preferenčného zaobchádzania (pozri v tomto zmysle rozsudky z 15. decembra 2011, Afasia Knits Deutschland, C-409/10, EU:C:2011:843, bod 48, a z 8. novembra 2012, Lagura Vermögensverwaltung, C-438/11, EU:C:2012:703, bod 19).

82 Práve vzhľadom na tieto úvahy treba určiť, či chyby, ktorých sa dopustili salvádorské orgány, boli osobou zodpovednou za zaplatenie cla zistiteľné.

83 Španielske kráľovstvo vychádzalo z článku 220 ods. 2 písm. b) druhého pododseku colného kódexu, zmeneného a doplneného nariadením č. 2700/2000, pričom dospelo k záveru, že keď Komisia pripustí existenciu chyby zodpovedných orgánov, nezistiteľná povaha tohto pochybenia vyplýva priamo z tohto ustanovenia.

84 Komisia však len uviedla podrobným spôsobom v duplike, že podmienky stanovené v článku 220 ods. 2 písm. b) prvého pododseku colného kódexu musia byť kumulatívne splnené, aby sa mohlo prijať rozhodnutie o dodatočnom nevybratí dovozného cla vzhľadom na zásadu legitímnej dôvery a zásadu reštriktívneho výkladu výnimky z bežného režimu platby colného dlhu.

85 Argumentácia Španielskeho kráľovstva smeruje k tomu, aby Všeobecný súd určil, aké ustanovenia článku 220 ods. 2 písm. b) colného kódexu sú uplatniteľné v prejednávanej veci, a stanovil podmienky uvedené v týchto ustanoveniach na to, aby žiadosti o nevybratie bolo vyhovené.

86 Článok 220 ods. 2 písm. b) druhý pododsek colného kódexu stanovuje, že chybu nie je možné za normálnych okolností zistiť v zmysle prvého odseku v prípade, ak k vydaniu nesprávneho osvedčenia orgánmi tretej krajiny došlo v rámci režimu, v ktorom sa preukáže preferenčné zaobchádzanie s tovarom na základe systému administratívnej spolupráce zapájajúcom tieto orgány. Článok 220 ods. 2 písm. b) tretí pododsek colného kódexu stanovuje, že vydanie nesprávneho osvedčenia neznamená chybu, ak sa toto osvedčenie zakladá na nesprávnom opise skutočností poskytnutých vývozcom, okrem prípadov, keď je zrejmé, že vydávajúce orgány si uvedomovali alebo si mali uvedomiť, že tovar nespĺňa podmienky uvedené na oprávnenie preferenčného zaobchádzania.

87 Na základe znenia napadnutého rozhodnutia treba najskôr určiť podmienky, za akých došlo ku chybe na strane salvádorskými orgánov, pred vyvodením dôsledkov z takejto chyby na uplatnenie článku 220 ods. 2 b) druhého a tretieho odseku colného kódexu.

88 Po prvé treba pripomenúť, že Komisia konštatovala, že na uplatnenie SVP boli dovezené významné množstvá tuniaka zo Salvádoru s osvedčeniami o pôvode „formulár A“, ktoré boli nesprávne vydané, pričom všetky nezrovnalosti týkajúce sa týchto certifikátov predstavovali porušenie pravidiel pôvodu, najmä nesprávnym použitím osvedčenia EUR.1 (odôvodnenia 6 až 9 napadnutého rozhodnutia). Komisia na základe toho dospela k záveru, že na dovozy sporného tuniaka sa nemali vzťahovať preferenčné colné sadzby v rámci systému SVP (odôvodnenie 10 napadnutého rozhodnutia).

89 V odôvodnení 28 napadnutého rozhodnutia Komisia konštatovala, že vzhľadom na okolnosti v prejednávanom prípade sa salvádorské orgány dopustili chyby, keď nesprávne vydali osvedčenia o pôvode „formulár A“ bez toho, aby dodržali príslušné články nariadenia č. 2454/93.

90 Po tom, ako Komisia dospela k záveru, že ona sama sa nedopustila chyby pri poskytnutí pečiatok salvádorským orgánom (odôvodnenia 30 až 32 napadnutého rozhodnutia), preskúmala, či chybu na strane týchto orgánov mohla za normálnych okolností zistiť osoba zodpovedná za zaplatenie cla (odôvodnenia 29 a 33 až 39 napadnutého rozhodnutia), a či táto osoba konala v dobrej viere (odôvodnenia 40 až 47 napadnutého rozhodnutia).

91 Treba uviesť, že Komisia v napadnutom rozhodnutí vôbec nerozhodla, že by nesprávne osvedčenia boli vyhotovené na základe nesprávneho opisu skutočností vývozcom, ani *a fortiori* tým, že salvádorské orgány vedeli alebo mali vedieť, že tovar nespĺňa podmienky pre vznik nároku na preferenčné sadzobné zaobchádzanie, na rozdiel od toho, čo bolo stanovené v článku 220 ods. 2 písm. b) treťom pododseku colného kódexu.

92 Po druhé je preto potrebné stanoviť, či na osobu zodpovednú za zaplatenie cla sa môže vzťahovať pravidlo stanovené v článku 220 ods. 2 písm. b) druhom pododseku colného kódexu, podľa ktorého chybu nemohla za normálnych okolností zistiť v zmysle prvého odseku v prípade, že k vydaniu nesprávneho osvedčenia orgánmi tretej krajiny došlo v rámci režimu, v ktorom sa preukáže preferenčné zaobchádzanie s tovarom na základe systému administratívnej spolupráce týkajúcom sa týchto orgánov. Toto pravidlo sa teda spája s článkom 220 ods. 2 písm. b) prvým pododsekom colného kódexu, pričom stanovuje, že v konkrétnom prípade vydania nesprávneho osvedčenia o pôvode existuje zákonná domnienka o nezistiteľnej povahe chyby.

93 V prvom rade z odôvodnení 7 až 9 a 35 až 38 napadnutého rozhodnutia vyplýva, že nezrovnalosti zistené Komisiou pri vydaní osvedčení o pôvode „formulár A“, sa týkajú pravidiel pôvodu tovaru dovážaného do Únie.

94 Okrem toho vydanie nesprávnych osvedčení o pôvode „formulár A“ sa vykonalo na základe SVP, ktorý bol platný v čase skutkových okolností, jednak nariadením Rady (ES) č. 980/2005 z 27. júna 2005, ktorým sa uplatňuje systém všeobecných colných preferencií (Ú. v. EÚ L 169, 2005, s. 1), a jednak nariadenia Rady (ES) č. 732/2008 z 22. júla 2008, ktorým sa uplatňuje systém všeobecných colných

preferencií na obdobie od 1. januára 2009 do 31. decembra 2011 a ktorým sa menia a dopĺňajú nariadenia (ES) č. 552/97, (ES) č. 1933/2006 a nariadenia Komisie (ES) č. 1100/2006 a (ES) č. 964/2007 (Ú. v. EÚ L 211, 2008, s. 1).

95 Z článku 5 ods. 2 nariadenia č. 980/2005 a článku 5 ods. 2 nariadenia č. 732/2008 vyplýva, že na účely režimov uvedených v článku 1 ods. 2 každého z týchto predpisov, teda režimov, podľa ktorých sa uplatňujú colné preferencie, pravidlá týkajúce sa metód administratívnej spolupráce sú stanovené v nariadení č. 2454/93.

96 V znení vyplývajúcom z nariadenia Komisie (ES) č. 883/2005 z 10. júna 2005, ktorým sa mení a dopĺňa nariadenie č. 2454/93 (Ú. v. EÚ L 148, 2005, s. 1), uplatniteľnom na skutkové okolnosti vo veci samej, článok 81 nariadenia č. 2454/93 stanovuje, že vo všeobecnosti pôvodný tovar môže byť po dovoze do Únie predmetom sadzobných preferencií stanovených v tomto článku, za predpokladu, že sa prepraví priamo po predložení osvedčenia o pôvode „formulár A“, ktorý bol vydaný colnými alebo inými príslušnými vládnymi orgánmi krajiny, na ktorú sa vzťahuje preferenčné zaobchádzanie. Článok 83 toho istého nariadenia stanovuje, že keďže osvedčenie o pôvode „formulár A“ predstavuje dôkaz pre uplatňovanie ustanovení týkajúcich sa colných preferencií uvedených v tomto nariadení, colným orgánom členského štátu vývozu prináleží vykonať akékoľvek potrebné opatrenia na overenie pôvodu tovarov a kontrolu ostatných údajov v tomto osvedčení.

97 Články 93 až 95 nariadenia č 2454/93 sa týkajú metódy administratívnej spolupráce medzi krajinami, na ktoré sa vzťahuje SVP, a Komisiou, medzi ktorými sa nachádza následné overenie osvedčení o pôvode „formulár A“ vždy, keď colné orgány Únie majú dôvodné pochybnosti o ich pravosti, o pôvode príslušných tovarov alebo o splnení ostatných podmienok stanovených v časti nariadenia týkajúcom sa SVP, pričom orgány krajiny vývozu musia vykonať túto kontrolu a výsledky oznámiť colným orgánom Únie do šiestich mesiacov (článok 94 ods. 1 a 3 nariadenia č. 2454/93). Okrem toho článok 94 ods. 6 nariadenia č. 2454/93 stanovuje, že ak postup overovania alebo akékoľvek iné dostupné informácie naznačujú, že došlo k porušeniu ustanovení časti týkajúcej sa SVP, vyvážajúca zvýhodnená krajina konajúca z vlastnej iniciatívy alebo na žiadosť Únie podnikne potrebné šetrenie alebo dojedná vykonanie takýchto šetrení s riadnou naliehavosťou tak, aby identifikovala a zabránila takýmto porušeniam, a na tento účel sa môže Únia na týchto šetreniach zúčastniť. Napokon článok 94 ods. 7 nariadenia č. 2454/93 stanovuje, že kópie osvedčení o pôvode „formulár A“ sú uchovávané vládnymi orgánmi krajiny vývozu najmenej počas troch rokov.

98 Z ustanovení nariadenia č. 980/2005 a č. 732/2008 spolu s ustanoveniami nariadenia č. 2454/93 v znení nariadenia č. 883/2005 vyplýva, že preferenčné zaobchádzanie s dotknutými tovarmi bolo stanovené na základe systému administratívnej spolupráce s orgánmi tretej krajiny, najmä s orgánmi zo Salvádoru.

99 V dôsledku toho, ako vyplýva z článku 220 ods. 2 písm. b) druhého pododseku colného kódexu, chyba na strane salvádorských úradov pri vydávaní osvedčení o pôvode „formulár A“ môže predstavovať chybu, ktorú nebolo možné za normálnych okolností zistiť v zmysle prvého pododseku tohto ustanovenia.

100 Za týchto okolností treba ďalej určiť, či ostatné podmienky uplatnenia článku 220 ods. 2 písm. b) colného kódexu musia byť v tomto prípade splnené, alebo – ako tvrdí Španielske kráľovstvo – to nie je nutné, vzhľadom na to, že Komisia v napadnutom rozhodnutí rozhodla, že chyba bola spôsobená nesprávnym opisom skutočností poskytnutých vývozcom alebo že salvádorské orgány vedeli alebo mal vedieť, že predložené osvedčenia boli nesprávne.

O povinnosti splniť ostatné podmienky uplatnenia článku 220 ods. 2 písm. b) colného kódexu

101 Podľa Španielskeho kráľovstva sú odkazy, ktoré predložila Komisia, na podmienky týkajúce sa dobrej viery a právnej úpravy vzťahujúcej sa na colné vyhlásenie nesprávne, pretože v napadnutom rozhodnutí uviedla len to, že chyba, ktorej sa dopustili salvádorské orgány, vyplývala z nesprávneho opisu skutočností poskytnutých vývozcom.

102 Komisia v podstate tvrdila, že tri podmienky uplatnenia článku 220 ods. 2 písm. b) prvého pododseku colného kódexu musia byť splnené, aby sa colný dlh dodatočne nevybral, a že riadne preskúmala, či osoba zodpovedná za zaplatenie cla konala v dobrej viere a či dodržala právnu úpravu týkajúcu sa colného vyhlásenia. Okrem toho, pokiaľ ide o požiadavku dobrej viery, Komisia tvrdí, že článok 220 ods. 2 písm. b) štvrtý pododsek colného kódexu, ktorý bol zavedený nariadením č. 2700/2000, sa vzťahuje na situáciu osoby zodpovednej za zaplatenie cla a bráni tomu, aby sa osoba zodpovedná za zaplatenie cla, ktorá nekonala s náležitou starostlivosťou, mohla dovolávať svojej dobrej viery.

103 S cieľom odpovedať na argumentáciu Španielskeho kráľovstva treba presne určiť, či nariadenie č. 2700/2000 zaviedlo osobitný režim, pokiaľ ide o žiadosti o dodatočné nevybratie cla, keď sa uplatní preferenčné zaobchádzanie s dovezeným tovarom.

104 Z bodov 92 až 99 vyššie pritom už vyplýva, že ak je v súlade s článkom 220 ods. 2 písm. b) druhým pododsekom colného kódexu stanovené preferenčné zaobchádzanie s tovarom na základe systému administratívnej spolupráce zahŕňajúcim orgány tretej krajiny, vydanie nesprávneho osvedčenia týmito orgánmi predstavuje chybu, o ktorej sa možno domnievať, že ju nebolo možné za normálnych okolností zistiť v zmysle prvého odseku, pričom takéto pravidlo predstavuje výnimočnú situáciu, keďže ako východisko pre posúdenie stanovuje právnu domnienku, ktorú treba zohľadniť pri posúdení dotknutých kumulatívnych podmienok (pozri bod 47 vyššie).

105 Okrem toho treba konštatovať, že nariadenie č. 2700/2000, z ktorého vychádza najmä Španielske kráľovstvo na účely tvrdenia, že toto nariadenie zaviedlo osobitný režim pre dodatočné zapísanie dovozného cla do účtovnej evidencie v rámci preferenčných režimov, doplnilo článok 220 ods. 2 písm. b) colného kódexu tým, že sa k prvému pododseku doplnili ďalšie štyri pododseky, ktoré sa všetky týkajú preferenčného režimu (pozri v tomto zmysle rozsudok z 9. marca 2006, Beemsterboer Coldstore Services, C-293/04, EU:C:2006:162, body 3 a 4). Napokon toto nové znenie posilňuje ochranu dôvery predmetného podnikateľského subjektu v prípade chýb colných orgánov, čo sa týka preferenčného zaobchádzania s tovarom pochádzajúcim z tretích krajín (rozsudok z 9. marca 2006, Beemsterboer Coldstore Services, C-293/04, EU:C:2006:162, bod 25), tým, že spresnila osobitný prípad preferenčného zaobchádzania s tovarom pochádzajúcim z tretích krajín (pozri v tomto zmysle návrhy, ktoré predniesla generálna advokátka Kokott vo veci Beemsterboer Coldstore Services, C-293/04, EU:C:2005:527, bod 29).

106 Z týchto úvah teda vyplýva, že článok 220 ods. 2 písm. b) druhý až piaty pododsek colného kódexu stanovujú osobitné predpisy, podľa ktorých nedochádza k dodatočnému zapísaniu do účtovnej evidencie dlžného dovozného cla, pokiaľ sa preferenčné zaobchádzanie s tovarom zakladá na systéme administratívnej spolupráce zahŕňajúcom orgány tretej krajiny. Na rozdiel od tvrdenia Komisie sa preskúmanie žiadosti o dodatočné nevybratie dovozného cla musí vykonať vzhľadom na článok 220 ods. 2 písm. b) druhým až piatym pododsekom colného kódexu.

107 Preskúmanie žiadosti o dodatočné nevybratie dovozného cla sa však musí tiež vykonať s prihliadnutím na ustanovenia článku 220 ods. 2 písm. b) prvého pododseku colného kódexu, a preto s prihliadnutím na kumulatívne podmienky, ktoré tento článok obsahuje a ktoré musia byť splnené, pričom tieto podmienky sa pripájajú k podmienke týkajúcej sa povahy chyby, ktorú možno za normálnych okolností zistiť a ktorej sa dopustili príslušné orgány (pozri body 92 až 99 vyššie), t. j. že osoba zodpovedná za zaplatenie cla konala v dobrej viere a dodržala všetky ustanovenia vyplývajúce z platnej

právnej úpravy [pozri v tomto zmysle uznesenie z 1. októbra 2009, Agrar-Invest-Tatschl/Komisia, C-552/08 P, EU:C:2009:605, body 52, 55 a 56, a rozsudok z 15. decembra 2011, Afasia Knits Deutschland, C-409/10, EU:C:2011:843, bod 47].

108 Po prvé, pokiaľ ide o podmienku týkajúcu sa dobrej viery osoby zodpovednej za zaplatenie cla, z článku 220 ods. 2 písm. b) štvrtého pododseku colného kódexu vyplýva, že osoba zodpovedná za zaplatenie cla sa môže odvolávať na dobrú vieru, ak dokáže preukázať, že počas obdobia, keď sa konali príslušné obchodné operácie, venovala náležitú starostlivosť na zabezpečenie splnenia všetkých podmienok na preferenčné zaobchádzanie (rozsudok zo 16. decembra 2010, HIT Trading a Berkman Forwarding/Komisia, T-191/09, neuverejnený, EU:T:2010:535, bod 53).

109 V dôsledku toho sa Španielske kráľovstvo mýli, keď tvrdí, že Komisia sa nesprávne odvolala na podmienku týkajúcu sa dobrej viery skôr, než určila, či malo dôjsť k dodatočnému vybratiu dlžného dovozného cla v súlade s článkom 220 ods. 2 písm. b) colného kódexu v jeho znení podľa nariadenia č. 2700/2000.

110 Treba však pripomenúť, že podmienka týkajúca sa dobrej viery hospodárskeho subjektu a podmienka vzťahujúca sa na nedostatok vedomostí o chybe, ktorej sa dopustili colné orgány, majú určitú súvislosť. Pri otázke, či subjekt konal v dobrej viere, treba najmä určiť, či nemohol za normálnych okolností zistiť chybu na strane príslušných orgánov (pozri analogicky rozsudky zo 14. mája 1996, Faroea Seafood a i., C-153/94 a C-204/94, EU:C:1996:198, body 83 a 98 až 102; z 18. októbra 2007, Agrover, C-173/06, EU:C:2007:612, bod 30, a z 15. decembra 2011, Afasia Knits Deutschland, C-409/10, EU:C:2011:843, bod 47).

111 V tomto momente treba posúdiť spôsob, akým treba chápať podmienku týkajúcu sa dobrej viery subjektu na účely uplatnenia článku 220 ods. 2 písm. b) prvého až štvrtého pododseku colného kódexu, v právnom kontexte vyplývajúcom z prijatia nariadenia č. 2700/2000, t. j. v oblasti preferenčných režimov. Je potrebné prihliadnuť na vysvetlenia, ktoré môžu vyplývať z odôvodnenia daného nariadenia, postup, na základe ktorého bolo prijaté, a judikatúru.

112 Po prvé, pokiaľ ide o odôvodnenie nariadenia č. 2700/2000, z odôvodnenia 11 tohto nariadenia vyplýva, že na účely preferenčného zaobchádzania treba vymedziť pojem chyba na strane colných orgánov, ako aj pojem dobrá viera osoby zodpovednej za zaplatenie cla. Po zaoberaní sa otázkou týkajúcou sa chyby na strane orgánov tretej krajiny sa v tomto odôvodnení pokračuje všeobecne uvedením toho, že osoba zodpovedná za zaplatenie cla sa môže odvolať na svoju dobrú vieru, ak môže preukázať vynaloženie náležitej starostlivosti, okrem prípadov, keď bolo v *Úradnom vestníku Európskej únie* uverejnené upozornenie, že existujú dôvody na pochybnosti. Toto odôvodnenie treba chápať ako náznak dôkazu v tom zmysle, že dobrú vieru osoby zodpovednej za zaplatenie cla treba preskúmať, pokiaľ sa chyba na strane orgánov tretích krajín, viedla k vydaniu nesprávneho osvedčenia, bez ohľadu na pôvod tejto chyby alebo na to, či sa jej dopustili tieto orgány, alebo či bola spôsobená nesprávnym opisom skutočností poskytnutých vývozcom.

113 Po druhé, čo sa týka samotného postupu prijatia nariadenia č. 2700/2000, najprv treba poznamenať, že zmena článku 220 ods. 2 písm. b) colného kódexu sa v návrhu nariadenia Európskeho parlamentu a Rady (ES), ktorým sa mení a dopĺňa nariadenie Rady č. 2913/92 (Ú. v. ES C 228, 1998, s. 8), nepredpokladala.

114 Na základe stanoviska Európskeho parlamentu po prvom čítaní, ktorým sa navrhlo doplniť druhý a tretí pododsek do článku 220 ods. 2 písm. b) colného kódexu, Komisia predložila zmenený a doplnený návrh nariadenia Európskeho parlamentu a Rady (ES), ktorým sa mení a dopĺňa nariadenie Rady č. 2913/92 (Ú. v. ES C 248, 2000, s. 1).

115 Navyše zo zápisnice z 2248. zasadnutia Rady Európskej únie pre vnútorný trh, ktoré sa konalo v Bruseli (Belgicko) 16. marca 2000, počas ktorého bola dosiahnutá politická dohoda o navrhovanej zmene colného kódexu, vyplýva, že podľa tohto návrhu sa mali presne definovať pojmy „administratívne chyby“ a „dobrá viera dovozcu“, čo sa týka operácií zahŕňajúcich tovar, ktorý bol predmetom preferenčného zaobchádzania na základe nepresných osvedčení vydaných orgánmi tretej krajiny.

116 Spoločná pozícia (ES) č. 31/2000 z 25. mája 2000 prijatá Radou, ktorou sa rozhoduje v súlade s postupom uvedeným v článku 251 ES, na účely prijatia nariadenia Rady (ES), ktorým sa mení a dopĺňa colný kódex (Ú. v. EÚ C 208, 2000, s. 1), obsahuje odôvodnenia a ustanovenia, ktoré sa nakoniec prijali vo forme nariadenia č. 2700/2000.

117 Po druhé v tlačovej správe IP/2000/1123, vyhotovenej 5. októbra 2000, komisár pre vnútorný trh uviedol, že predmetná zmena zaviedla novú definíciu ochrany dobrej viery subjektov, ktoré sa zaoberali dovozom tovaru v rámci preferenčných režimov, pokiaľ sa osvedčenia o pôvode ukázali ako nepresné, a teda že dovozcovia vedeli, že nie sú automaticky ospravedlnení, ak napríklad vývozcovia tretej krajiny predložili falošné osvedčenia o pôvode.

118 Z postupu prijímania nariadenia č. 2700/2000 preto jasne vyplýva, že článok 220 ods. 2 písm. b) štvrtý pododsek colného kódexu týkajúci sa dobrej viery osoby zodpovednej za zaplatenie cla sa uplatní, ak nesprávne osvedčenia umožňujúce byť prijímateľom preferenčného colného režimu boli vydané orgánmi tretej krajiny, ako to vyplýva aj zo záveru uvedeného v bode 112 vyššie in fine.

119 Po tretie treba uviesť, že ako Súdny dvor už rozhodol, z odôvodnenia 11 nariadenia č. 2700/2000 vyplýva, že cieľom zmeny článku 220 ods. 2 písm. b) colného kódexu bolo definovať pre osobitné prípady preferenčných režimov pojmy „chyba na strane colných orgánov“ a „dobrá viera osoby zodpovednej za zaplatenie cla“, a teda bez toho, aby sa došlo k vecnej zmene, bolo cieľom uvedeného článku spresniť vyššie uvedené pojmy, ktoré boli obsiahnuté už v pôvodnom znení článku 220, a už v tej dobe vysvetlené judikatúrou (pozri rozsudok z 9. marca 2006, Beemsterboer Coldstore Services, C-293/04, EU:C:2006:162, bod 22 a citovaná judikatúra). V dôsledku toho súd Únie konštatoval, že článok 220 ods. 2 písm. b) colného kódexu mal v podstate výkladovú povahu (rozsudok z 9. marca 2006, Beemsterboer Coldstore Services, C-293/04, EU:C:2006:162, bod 23).

120 Súdny dvor tak prevzal odôvodnenie, ktoré predniesla generálna advokátka Kokott vo veci Beemsterboer Coldstore Services (C-293/04, EU:C:2005:527, body 29 a 32), podľa ktorého jednak táto kodifikácia článku 220 ods. 2 písm. b) colného kódexu nepriniesla žiadnu zmenu, ale len spresnila osobitný prípad preferenčného zaobchádzania s tovarom pochádzajúcim z tretích krajín, pričom normotvorca Únie považoval v tejto súvislosti za potrebné presnejšie definovať pojmy „chyba na strane colných orgánov“ a „dobrá viera osoby zodpovednej za zaplatenie cla“, a jednak nové znenie tohto ustanovenia slúžilo iba ako kodifikácia a spresnenie dovtedajšieho právneho stavu práve pre tento osobitný prípad chýb na strane colných orgánov v súvislosti s preferenčným zaobchádzaním s tovarom pochádzajúcim z tretích krajín.

121 Za týchto okolností je predchádzajúca judikatúra v oblasti dodatočného vybratia dovozného cla naďalej uplatniteľná. Ako však bolo uvedené v bode 110 vyššie, z uvedeného vyplýva, že keďže podmienka týkajúca sa dobrej viery subjektu a podmienka týkajúca sa nevedomosti o chybe na strane colných orgánov sú do istej miery spojené, otázka, či subjekt konal v dobrej viere, zahŕňa najmä potrebu určiť, či za normálnych okolností nemohol zistiť chybu, ktorej sa dopustili príslušné orgány.

122 V dôsledku toho bez ohľadu na okolnosť, že z článku 220 ods. 2 písm. b) druhého pododseku colného kódexu vyplýva, že chyba na strane orgánov tretej krajiny pri vydaní nesprávneho osvedčenia predstavuje údajnú chybu, ktorú nebolo možné za normálnych okolností zistiť v zmysle prvého pododseku (pozri bod 99 vyššie), treba tiež pripomenúť, že podmienka týkajúca sa dobrej viery subjektu a podmienka vzťahujúca sa na nedostatok vedomostí o chybe na strane colných orgánov sú do určitej

miery spojené (pozri bod 121 vyššie), čo má za následok, že by sa mali v každom prípade preskúmať s ohľadom na konkrétne okolnosti príslušnej veci a vzhľadom na zákonnú domnienku stanovenú v druhom pododseku dotknutého ustanovenia.

123 Takýmto výkladom sa zachová aj potrebný účinok článku 220 ods. 2 písm. b) štvrtého pododseku colného kódexu, pretože na dobrú vieru osoby zodpovednej za zaplatenie cla sa možno odvolať za podmienok stanovených v tomto ustanovení a Komisia ju môže preskúmať v každom jednotlivom prípade s prihliadnutím na všetky skutkové okolnosti prípadu, a to aj vtedy, keď sa predpokladá, že chybu nemohla za normálnych okolností zistiť osoba zodpovedná za zaplatenie cla.

124 Okrem toho, pokiaľ ide o podmienku týkajúcu sa dodržiavania platnej právnej úpravy týkajúcej sa colných vyhlásení, treba poznamenať, že nové ustanovenia doplnené do článku 220 ods. 2 písm. b) colného kódexu nariadením č. 2700/2000 na túto podmienku nijako neodkazujú. Treba pripomenúť, že preskúmanie žiadosti o dodatočné nevybratie dovozného cla sa však musí tiež vykonať s prihliadnutím na ustanovenia stanovené v článku 220 ods. 2 písm. b) prvom pododseku colného kódexu, a preto s prihliadnutím na kumulatívne podmienky, ktoré tento článok obsahuje a ktoré musia byť splnené (pozri body 92 až 99 vyššie), t. j. najmä na podmienku, že osoba zodpovedná za zaplatenie cla konala v dobrej viere a dodržala všetky ustanovenia vyplývajúce z platnej právnej úpravy (pozri v tomto zmysle uznesenie z 1. októbra 2009, Agrar-Invest-Tatschl/Komisia, C-552/08 P, EU:C:2009:605, body 52, 55 a 56, a rozsudok z 15. decembra 2011, Afasia Knits Deutschland, C-409/10, EU:C:2011:843, bod 47).

125 V dôsledku toho podmienka týkajúca sa dodržiavania platnej právnej úpravy týkajúcej sa colného vyhlásenia sa uplatní, ak sa postup dodatočného vybratia cla vzťahuje na preferenčné zaobchádzanie s tovarom a ak orgány tretej krajiny vydali v tomto ohľade nesprávne osvedčenie.

O použití ostatných podmienok uplatnenia článku 220 ods. 2 písm. b) colného kódexu

126 Ako vyplýva z bodu 123 vyššie, okolnosť, že chyba na strane príslušných orgánov predstavuje chybu, ktorú nebolo možné za normálnych okolností zistiť, nijako nebráni tomu, aby Komisia preskúmala, či osoba zodpovedná za zaplatenie cla konala v dobrej viere v súlade s právnymi predpismi uvedenými v bode 121 vyššie, s prihliadnutím na všetky konkrétne okolnosti prípadu.

127 Navyše Komisia musí preskúmať aj podmienku týkajúcu sa dodržiavania právnej úpravy vzťahujúcej sa na colné vyhlásenie, a preto treba vzhľadom na tvrdenia Španielskeho kráľovstva určiť, či napadnuté rozhodnutie nie je v tejto súvislosti poznačené vadou.

– O skutočnostiach vzťahujúcich sa na dobrú vieru osoby zodpovednej za zaplatenie cla

128 Na úvod treba uviesť, že pri posúdení otázky, či v prejednávanom prípade konala osoba zodpovedná za zaplatenie cla v dobrej viere, treba vziať do úvahy najmä dve skutočnosti predložené Komisiou v napadnutom rozhodnutí.

129 Po prvé osoba zodpovedná za zaplatenie cla je súčasťou skupiny, ktorá podniká na celom svete v oblasti rybolovu, prípravy, výroby, balenia a uvádzania na trh výrobkov na báze čerstvých, mrazených alebo konzervovaných rýb (odôvodnenie 39 napadnutého rozhodnutia).

130 Po druhé vývozca predmetného tovaru poskytujúci informácie, na základe ktorých boli vydané osvedčenia o pôvode „formulár A“, je spoločnosť, ktorá patrí do rovnakej skupiny ako osoba zodpovedná za zaplatenie cla (odôvodnenia 37 a 46 napadnutého rozhodnutia) a dve plavidlá, ktoré používali dvojitú vlajku, patrili do tejto skupiny (odôvodnenie 43 napadnutého rozhodnutia). Podľa Komisie nemožno za týchto podmienok pripustiť, že v dôsledku predpokladu, podľa ktorého chybu

nebolo možné za normálnych okolností zistiť z dôvodu uplatnenia článku 220 ods. 2 písm. b) colného kódexu, táto skutočnosť povedie k uznaniu konania v dobrej viere osobou zodpovednou za zaplatenie cla.

131 V tejto súvislosti presnejšie z judikatúry vyplýva, že chyba, ktorej sa zodpovedné orgány dopustili, musí byť takou chybou, ktorú osoba zodpovedná za zaplatenie cla konajúca v dobrej viere nemohla za normálnych okolností zistiť aj napriek svojim odborným skúsenostiam a náležitej starostlivosti, ktorú mala vynaložiť (pozri v tomto zmysle rozsudok zo 14. novembra 2002, Ilumitrónica, C-251/00, EU:C:2002:655, bod 38).

132 V prvom rade treba konštatovať, že Španielske kráľovstvo nespochybňuje skutočnosti uvedené Komisiou v napadnutom rozhodnutí týkajúce sa odborných skúseností osoby zodpovednej za zaplatenie cla (pozri bod 129 vyššie) a naopak pripúšťa, že Komisia správne v odôvodnení 39 napadnutého rozhodnutia uznala, že osoba zodpovedná za zaplatenie cla bola veľmi skúseným subjektom, ale na druhej strane Španielske kráľovstvo tiež uviedlo, že odborné skúsenosti osoby zodpovednej za zaplatenie cla neprezumujú nedodržanie podmienok stanovených v článku 220 ods. 2 písm. b) colného kódexu.

133 Ako zdôrazňuje Španielske kráľovstvo, je nepochybne pravda, že odborné skúsenosti nevylučujú samy osebe konanie subjektu v dobrej viere alebo nezistiteľnú povahu chyby. Treba však uviesť, že od skúseného obchodníka možno očakávať, že vynakladá vyššiu mieru pozornosti s ohľadom na administratívne a skutkové úkony, ktorých posúdenie spadá do bežného rámca jeho obchodných činností, a to najmä preto, že dokáže ľahšie zistiť akúkoľvek odchýlku od toho, čo predstavuje správnu obvyklú prax.

134 Po druhé treba pripomenúť, že pokiaľ ide o náležitú starostlivosť, prináleží hospodárskemu subjektu, ktorý má pochybnosti, aby sa informoval a hľadal všetky možné vysvetlenia s cieľom nedopustiť sa porušenia uvedených ustanovení (pozri analogicky rozsudky z 11. novembra 1999, Söhl & Söhlke, C-48/98, EU:C:1999:548, bod 58, a z 13. septembra 2007, Common Market Fertilizers/Komisia, C-443/05 P, EU:C:2007:511, bod 191).

135 Z napadnutého rozhodnutia vyplýva, že Komisia preskúmala podmienku náležitej starostlivosti prevádzkovateľa s ohľadom na rôzne skutočnosti, ktoré boli považované za tvoriace súčasť nedodržania pravidiel pôvodu.

136 Po prvé, pokiaľ ide o podmienku týkajúcu sa zloženia posádok rybárskych plavidiel, Komisia dospela k rozhodnutiu, že osoba zodpovedná za zaplatenie cla s ohľadom na povahu svojej činnosti a členstvo v skupine pôsobiacej na viacerých oceánoch, a teda povinná z tohto dôvodu dodržiavať rôzne pravidlá, nevynaložila náležitú starostlivosť, keď nedodržala podmienky pre vznik nároku na preferenčné sadzobné zaobchádzanie, ktoré sú stanovené v ustanoveniach nariadení č. 980/2005 a č. 732/2008.

137 Po druhé Komisia konštatovala, že v niektorých prípadoch vývozca predložil buď osvedčenia o nepreferenčnom pôvode, ktoré boli vydané španielskou a francúzskou obchodnou komorou spolu s osvedčeniami EUR.1, ktoré neboli vydané colnými orgánmi Únie a ktoré sa týkali dohody AKT, alebo osvedčenia EUR.1 vydané seychelskými orgánmi spolu s osvedčeniami „formulár A“ vydanými panamskými orgánmi. Komisia tvrdila, že takéto skutočnosti neumožňovali určiť pôvod tuniaka z dôvodu nedostatku potrebnej sledovateľnosti, a rozhodla, že osoba zodpovedná za zaplatenie cla porušila ustanovenia týkajúce sa colného vyhlásenia a uplatniteľné pravidlá týkajúce sa pôvodu.

138 Po tretie Komisia uviedla, že pojmy „registrácia na dvoch miestach“, „registračné číslo“ a „dvojitá štátna príslušnosť“ lodí neboli nejednoznačné, ale jasne ich stanovovali právne predpisy Organizácie spojených národov (OSN). Dodala, že podľa práva Únie sa na to, aby sa na rybárske plavidlo mohlo vzťahovať SVP, jednoznačne vyžaduje, že toto plavidlo musí byť registrované len v jednom štáte a plávať pod vlajkou len jedného štátu. Komisia však tvrdila, že hoci obe dotknuté plavidlá boli registrované na

Seychelách a plávali päť rokov pod vlajkou tejto krajiny, a zároveň boli registrované v Salvádore a plávali pod vlajkou tejto krajiny, osoba zodpovedná za zaplatenie cla deklarovala, že podmienky stanovené v článku 68 ods. 2 nariadenia č. 2454/93 na získanie SVP boli splnené.

139 Po štvrté Komisia uviedla, že informácie, na základe ktorých boli osvedčenia o pôvode „formulár A“ vydané salvádorskými orgánmi, boli poskytnuté dcérskou spoločnosťou zo skupiny, do ktorej patrí osoba zodpovedná za zaplatenie cla.

140 Komisia na základe toho dospela k rozhodnutiu, že osoba zodpovedná za zaplatenie cla nepreukázala mieru pozornosti, ktorú možno očakávať od obchodníka pri colnom zaobchádzaní, ktoré sa vyžaduje pre dotknuté výrobky z hľadiska situácií, ktoré boli predložené Komisiou.

141 Po tretie treba odpovedať na jednotlivé tvrdenia Španielskeho kráľovstva, ktorými spochybňuje, že osoba zodpovedná za zaplatenie cla nevynaložila náležitú starostlivosť.

142 Po prvé a na úvod Španielske kráľovstvo tvrdí, že by bolo rozporuplné, keby bolo v napadnutom rozhodnutí uvedené, že k chybe došlo na strane salvádorských orgánov, pričom vývozca neposkytol nesprávny opis skutočností, a že osoba zodpovedná za zaplatenie cla nevynaložila v súvislosti s týmito skutočnosťami náležitú starostlivosť.

143 V tejto súvislosti však treba uviesť, že ako vyplýva z judikatúry, je nepopierateľné, že podmienka vťahujúca sa na nezistiteľnú povahu chyby na strane príslušných orgánov je do určitej miery spojená s otázkou dobrej viery osoby zodpovednej za zaplatenie cla. Nemožno však pripustiť, aby skutočnosť, že chyba sa za normálnych okolností považuje za nezistiteľnú, čo je konštatovanie, ktoré vyplýva z uplatnenia pravidla podľa článku 220 ods. 2 písm. b) druhého pododseku colného kódexu, ktorý bol doplnený nariadením č. 2700/2000, mala automaticky a nevyhnutne za dôsledok, že možno konštatovať dobrú vieru osoby zodpovednej za zaplatenie cla, a to *a fortiori* v prejednávanom prípade so zreteľom na okolnosti už uvedené v bodoch 128 až 130 vyššie. Pokiaľ ide o rozpor, na ktorý poukazuje Španielske kráľovstvo, medzi konštatovaním, že došlo k chybe a že vývozca neposkytol nesprávny opis skutočností, nebolo predložené žiadne tvrdenie, ktoré by podporovalo túto argumentáciu, pričom jej logika ani nevyplýva z judikatúry. To isté platí aj s ohľadom na možný rozpor medzi neexistenciou nesprávneho opisu skutočností poskytnutých vývozcom a nevynaložením náležitej starostlivosti osobou zodpovednou za zaplatenie cla vzhľadom na tieto isté skutočnosti. Nemožno najmä predpokladať, že dobrá viera osoby zodpovednej za zaplatenie cla vyplýva priamo zo správania vývozcu, pretože osoba zodpovedná za zaplatenie cla nesmie mať prospech z konania tohto vývozcu za okolností, keď faktické skutočnosti predložené vývozcom nemali viesť k vydaniu osvedčení o pôvode „formulár A“ zodpovednými orgánmi tretej dotknutej krajiny. Treba preto konštatovať, že vyššie uvedené tvrdenia Španielskeho kráľovstva treba posúdiť vzhľadom na to, že niektoré chyby, ktorých sa dopustili salvádorské colné orgány, vyplývali zo zohľadnenia pôvodných osvedčení, ktoré samozrejme nemožno považovať za také, ktoré by umožňovali získať preferenčné zaobchádzanie, a ďalšie zo zjavných porušení povinností týkajúcich sa posádky a vlajky dotknutých plavidiel.

144 Tvrdenie Španielskeho kráľovstva sa preto musí zamietnuť.

145 Po druhé na jednej strane Španielske kráľovstvo tvrdí, že by bolo neprimerané vyžadovať od osoby zodpovednej za zaplatenie cla, aby poznala zloženie posádky každého plavidla v momente, keď došlo k jednotlivým úlovkom, ktoré sa mali vykonať plavidlami nepatriacimi do skupiny Calvo, pretože skupina Calvo nemohla požadovať informáciu týkajúcu sa zloženia posádky. Podľa jeho tvrdenia osoba zodpovedná za zaplatenie cla prijala doplňujúce preventívne opatrenia, keď od svojich dodávateľov vyžadovala osvedčenie o vlastníctve, ktoré potvrdzovalo dodržiavanie pravidla o zložení posádky. Na druhej strane konštatovalo, že zložitosť právnej úpravy týkajúcej sa produktov rybolovu, pokiaľ ide o ich pôvod, predstavuje jeden z rozhodujúcich faktorov pri posúdení podmienok podľa článku 220 ods. 2 písm. b) colného kódexu, a že v tomto prípade nie sú o tejto zložitosti žiadne pochybnosti.

146 Pokiaľ ide o prvé tvrdenie týkajúce sa neprimeranej povahy požiadavky vzťahujúcej sa na vedomosť osoby zodpovednej za zaplatenie cla o zložení posádky plavidiel, ktoré dotknutý tovar ulovili, treba konštatovať, že ak Komisia ukladá v napadnutom rozhodnutí takúto požiadavku osobe zodpovednej za zaplatenie cla, podľa jej písomností pred Všeobecným súdom už táto požiadavka prináleží aj vývozcovi. V každom prípade treba konštatovať, že keďže osoba zodpovedná za zaplatenie cla a vývozca patria do rovnakej skupiny, nevynaloženie náležitej starostlivosti vývozcom s ohľadom na podmienku týkajúcu sa zloženia posádky plavidiel je tiež pripísateľné osobe zodpovednej za zaplatenie cla, a to najmä z dôvodu možnosti podať si informácie, ktorá existuje medzi spoločnosťami patriacimi do rovnakej skupiny. Okrem toho je potrebné uviesť, že predložením osvedčení o vlastníctve lodí, z ktorých vyplýva zloženie posádky, a že skupina Calvo mala vo zvyku vypĺňať formuláre o vlastníctve plavidiel, Španielske kráľovstvo poskytlo v skutočnosti jasný nepriamy dôkaz v tom zmysle, že požiadavka znalosti zloženia posádky vývozcom alebo osobou zodpovednou za zaplatenie cla nie je zjavne neprimeraná a že by mohlo naopak ísť o pomerne bežnú prax v oblasti rybárskeho priemyslu, najmä ak úlovky z týchto plavidiel sú určené na dovoz do Únie v rámci SVP. Za týchto okolností nemožno považovať za vylúčené, že vývozca alebo osoba zodpovedná za zaplatenie cla, ktorí chcú využiť SVP, môžu v rámci svojich zmluvných vzťahov žiadať od dodávateľov, a to aj od externých, skupiny Calvo údaje o zložení posádok bez ohľadu na tvrdenia Španielskeho kráľovstva, že tieto informácie bolo ťažké získať najmä z dôvodu možnosti zmien posádky pri vykonaní každého úlovku alebo z dôvodu prítomnosti určitých osôb na palube na základe dočasných zmlúv. Navyše na rozdiel od tvrdení Španielskeho kráľovstva dodržiavanie predpisov o ochrane osobných údajov nemôže takémuto prístupu brániť, keďže existuje viacero možností, ktoré v praxi umožňujú požadovať a uchovávať také údaje bez porušenia vyššie uvedených pravidiel, a to požadovaním potrebných zmlúv s dotknutými osobami, najmä v prípade plavidiel nepatriacich skupine, do ktorej patria vývozca a osoba zodpovedná za zaplatenie cla. Okrem toho akceptovaním tvrdenia Španielskeho kráľovstva v tejto súvislosti by spôsobilo neplatnosť požiadavky, podľa ktorej sa má preukazovať zloženie posádky plavidiel v momente úlovku, a to aj keď je nesporné, že takáto požiadavka sa na prejednávaný prípad uplatňovala v súlade s normami k danému dňu.

147 Pokiaľ ide o sedem certifikátov predložených Španielskym kráľovstvom pred Všeobecným súdom, Komisia zdôraznila, že nepreukazujú, že podmienka týkajúca sa zloženia posádky plavidla, podľa ktorej 75 % členov malo byť tvorených príslušníkmi Európskej únie alebo krajiny, na ktorú sa vzťahuje preferenčné zaobchádzanie, bola dodržaná. V tejto súvislosti treba konštatovať, že ako správne tvrdí Komisia, z týchto certifikátov vyplýva len percentuálne zloženie členov posádky, ktorí sú štátnymi príslušníkmi štátov Únie alebo akejkoľvek zvýhodnenej krajiny zo skupiny II SVP na účely kumulácie („porcentaje de nacionales de un Pais miembro de la UE o del grupo II de Paises SPG“), pričom jeden z nich sa vzťahuje na percentuálny podiel členov posádky, ktorí sú štátnymi príslušníkmi štátov zmluvných strán dohody AKT. Za týchto okolností treba konštatovať, že dotknuté osvedčenia vzhľadom na svoju neurčitosť nemôžu preukázať, že podmienka týkajúca sa zloženia posádky bola splnená.

148 Napokon, pokiaľ ide o zložitosť právnej úpravy týkajúcej sa pôvodu produktov rybolovu, nemožno dospieť k záveru, že by o takú zložitosť z právneho hľadiska išlo v prejednávanom prípade. Článok 68 ods. 1 písm. f) a g) a článok 68 ods. 2 piata zarážka nariadenia č. 2454/93 v znení platnom v čase skutkových okolností stanovovali, že za úplne získané v oprávnenej krajine alebo v Únii sa považujú produkty pochádzajúce z morského rybolovu a ostatné produkty získané z mora mimo teritoriálnych vôd príslušných štátov ich plavidlami alebo výrobky vyrobené na palube rybárskych spracovateľských lodí, pričom pojmy „jeho lode“ a „jeho rybárske spracovateľské lode“ platia len pre plavidlá a rybárske spracovateľské lode, v ktorých aspoň 75 % posádky tvoria štátni príslušníci zvýhodnenej krajiny alebo členských štátov.

149 Takéto pravidlo nemožno považovať za tak zložité, že by bolo neprimerane ťažké pre veľmi skúsený subjekt, akým je osoba zodpovedná za zaplatenie cla alebo vývozca, zabezpečiť jeho dodržiavanie. Argument Španielskeho kráľovstva týkajúci sa počtu rozhodnutí, ktorými Komisia odmietla dodatočné zapísanie do účtovnej evidencie cla v sektore tuniaka, v ktorom sa netvrdí, že ťažkosti s právnou

úpravou sa vzťahovali presne na otázku zloženia posádky, sa musí preto zamietnuť, rovnako ako tvrdenie týkajúce sa zmien vykonaných inštitúciami Únie v právnom rámci SVP. Na základe týchto okolností totiž nemožno dospieť k záveru, že podmienka týkajúca sa zloženia posádky by bola zložitej povahy. Okrem toho skutočnosť, že Komisia sa zapojila do zjednodušenia pravidiel týkajúcich sa pôvodu v preferenčných režimoch vedúcich k odstráneniu podmienky zloženia posádok, predstavuje nanajvýš nepriamy dôkaz v tom zmysle, že inštitúcia sa snažila o dosiahnutie lepšej legislatívnej praxe v nadväznosti na preskúmanie dopadov dotknutých predpisov, no nedá sa z toho vyvodiť, že by tieto predpisy boli ťažko pochopiteľné pre skúsených odborníkov v dotknutej oblasti. Okrem toho, ako správne zdôrazňuje Komisia, nebolo preukázané, že zistenia Španielskeho kráľovstva týkajúce sa zložitosti právnej úpravy sa konkrétne týkajú predmetnej požiadavky vzťahujúcej sa na posádku. Ani skutočnosť, že v tejto súvislosti došlo k porade medzi OLAF-om a právnymi službami Komisie, nepredstavuje rozhodujúci dôkaz o zložitosti predmetnej právnej problematiky. Okrem toho, pokiaľ ide o výklad pojmu posádka Súdnym dvorom v rozsudku zo 14. mája 1996, Faroe Seafood a i. (C-153/94 a C-204/94, EU:C:1996:198, bod 47), obmedzenie tohto pojmu na stálych zamestnancov plavidla nemožno chápať ako dodatočný zdroj ťažkostí na zabezpečenie dodržiavania pravidla stanoveného v článku 68 ods. 1 a v článku 68 ods. 2 piatej zarážke nariadenia č. 2454/93, pretože z neho naopak vyplýva, že je potrebné sa informovať o členoch posádky, ktorí majú stabilný vzťah s plavidlom, ktoré vykonalo úlovky v režime SVP.

150 Argumentáciu Španielskeho kráľovstva v tejto súvislosti treba preto zamietnuť.

151 Po tretie Španielske kráľovstvo tvrdí, že napadnuté rozhodnutie je rozporuplné, pretože je v ňom uvedené, že vzhľadom na svoju činnosť mala osoba zodpovedná za zaplatenie cla vedieť, že podmienka zloženia posádky nebola splnená, ale že pokiaľ ide o úlovky, ktorých pôvod bol potvrdený osvedčeniami o pôvode „formulár A“ vydanými Panamou, nemohla túto chybu zistiť. Okrem toho sa Komisia údajne odchýlila od svojej rozhodovacej praxe, podľa ktorej vždy priznala odpustenie dovozných ciel skúseným subjektom vykonávajúcim rovnakú činnosť ako osoba zodpovedná za zaplatenie cla, čo predstavuje údajne relevantnú skutočnosť, ktorá sa mala zohľadniť v prejednávanej veci, aj keď boli tieto rozhodnutia prijaté na uplatnenie článku 239 colného kódexu alebo pravidiel AKT.

152 Pokiaľ ide o rozporuplnú povahu napadnutého rozhodnutia, treba poznamenať, že dôvody, pre ktoré sa Komisia domnievala, že so situáciou surovín pochádzajúcich z Panamy by sa malo zaobchádzať inak než s ostatnými prípadmi, vyplývajú jasne z odôvodnenia 38 uvedeného rozhodnutia. Pôvod sporných surovín bol odôvodnený osvedčeniami o pôvode „formulár A“ vydanými panamskými orgánmi, t. j. orgánmi krajiny patriacej do regionálnej skupiny II, a nie osvedčeniami inej povahy pochádzajúcimi od orgánov krajiny, ktorá nebola súčasťou tejto regionálnej skupiny, ako to bolo v prípade sporných dovozov. Za týchto okolností Komisia pripustila, že je možné, že osoba zodpovedná za zaplatenie cla nevedela, či osvedčenia o pôvode „formulár A“ vydané salvádorskými úradmi na sporné dovozy, boli alebo neboli správne vydané so zreteľom na osvedčenia rovnakej povahy, vydané panamskými orgánmi. V napadnutom rozhodnutí teda nie je žiadny rozpor.

153 Pokiaľ ide o predchádzajúcu rozhodovaciu prax, Komisia správne tvrdí, že rozhodnutia REM 07/02 a REM 08/02 sa týkajú situácií, keď nebolo pochýb o predložení vývozcom pôvodných osvedčení o pôvode, ktoré nezodpovedali účelu SVP, za okolností – ako v prejednávanej veci –, keď colní dlžníci mali osobitné odborné skúsenosti a keď dlžník a vývozca boli súčasťou rovnakej skupiny. Tieto rozhodnutia sa totiž vzťahovali skôr na problémy spojené so zložením posádky a v druhom prípade aj na problémy spojené s otázkou, kto bol vlastníkom dotknutých plavidiel. Čo sa týka iných rozhodnutí predložených Španielskym kráľovstvom, treba konštatovať, že žiadne z nich sa netýka situácie, v ktorej sú dlžník a vývozca súčasťou rovnakej skupiny. Preto ide o rozhodnutia vzťahujúce sa na rôzne skutkové situácie, ktoré sú odlišné od tej, o ktorú ide v prejednávanej veci. Nemôžu teda predstavovať základ pre rozhodovaciu prax, ktorá by mohla byť relevantná na vyriešenie prípadu v prejednávanej veci. Navyše v žiadnom z uvedených rozhodnutí nie je uvedené konštatovanie, že predmetná právna úprava bola zložitá a z tohto dôvodu odôvodňovala odpustenie dovozného cla.

154 Argumentáciu Španielskeho kráľovstva v tejto súvislosti treba preto zamietnuť.

155 Po štvrté Španielske kráľovstvo pripomína, že podľa judikatúry obdobie, počas ktorého sa colné orgány správajú rovnako, má určitú dôležitosť pri posúdení náležitej starostlivosti hospodárskych subjektov. Hoci salvádorské orgány boli riadne informované o osvedčeniach, ktoré mali k dispozícii, nenamietali počas niekoľkých rokov proti vydávaniu osvedčení „formulár A“, pričom dôvodom pre tohto namietanie mohlo byť najmä nedodanie pečiatok Komisiou, a teda preferovali vydávanie nesprávnych certifikátov.

156 Všeobecný súd podobne ako Komisia uvádza, že tvrdenie založené na zachovávaní rovnakého postoja počas určitého obdobia príslušnými orgánmi nie je samo osebe rozhodujúce na určenie toho, či osoba zodpovedná za zaplatenie cla vynaložila náležitú starostlivosť, hoci ide o užitočný faktor pri overení existencie chyby na strane daných orgánov (pozri v tomto zmysle rozsudok z 5. júna 2013, Recombined Dairy System/Komisia, T-65/11, EU:T:2013:295, body 25 a 29). Vzhľadom na všetky relevantné skutočnosti v prejednávanej veci, a to konkrétne na odborné skúsenosti osoby zodpovednej za zaplatenie cla, ďalej to, že patrí do rovnakej skupiny ako vývozca, a povahu chyby, ku ktorej došlo, zachovávanie rovnakého postoja počas určitého časového obdobia salvádorskými orgánmi nemôže oslobodiť osobu zodpovednú za zaplatenie cla od toho, že nevynaložila náležitú starostlivosť. Okrem toho treba konštatovať, že otázka pečiatok, ktoré mala Komisia dodať uvedeným orgánom, nemá vplyv na povahu chyby, ku ktorej došlo, a preto na náležitú starostlivosť, ktorú mala vynaložiť osoba zodpovedná za zaplatenie cla. Španielske kráľovstvo navyše samo uviedlo, potom, ako zdôraznilo, že nedodanie pečiatok predstavovalo nesplnenie povinnosti priamo pripísateľnej Komisii, čo podľa neho nepochybne prispelo k vydaniu nesprávnych osvedčení a k dlhodobému zachovávaniu chyby, „že nemôže ísť o hlavnú príčinu vydania nesprávnych osvedčení“. Z toho istého dôvodu treba dodať, že v tomto prípade nebola položená otázka možného falšovania osvedčení EUR.1, ktoré boli použité ako základ na vydanie osvedčení „formulár A“, takže nedodanie príslušných pečiatok Komisiou nemohlo mať praktické dôsledky.

157 Argumentáciu Španielskeho kráľovstva v tejto súvislosti treba preto zamietnuť.

158 Po piate Španielske kráľovstvo tvrdí, že podľa pravidla pôvodu sa stanovuje len to, že plavidlá majú byť registrované alebo zapísané vo zvýhodnenej krajine alebo v členskom štáte, pričom vylúčenie preferenčných režimov v prípade dvojitej registrácie vyplýva z výkladu Komisie, ktorý nebol známy pri podaní žiadostí o osvedčenia, ktoré stanovovali použitie seychelskej vlajky. Preto dôsledky dvojitej registrácie údajne vyplývali zo zložitej právnej úpravy, čo dokazuje skutočnosť, že salvádorské orgány zaujali iný výklad podmienky týkajúcej sa vlajky než Komisia.

159 V tejto súvislosti, ako správne uviedla Komisia, Španielske kráľovstvo pripúšťa, že tak osoba zodpovedná za zaplatenie cla, ako aj vývozca vedeli, že predmetné plavidlá bola zaregistrované v dvoch krajinách. Tvrdí skôr, že to bolo v dobrej viere, keď vývozca oznámil salvádorským orgánom, že tieto plavidlá plávali pod dvojitou vlajkou. Okrem toho je nesporné, že dotknuté plavidlá patrili inej spoločnosti zo skupiny, do ktorej patrili osoba zodpovedná za zaplatenie cla a vývozca.

160 Na rozdiel od tvrdenia Španielskeho kráľovstva nemožno súhlasiť s tým, že pravidlo týkajúce sa pôvodu, ktoré bolo stanovené v článku 68 ods. 2 nariadenia č. 2454/93, by bolo mimoriadne zložité. Tieto predpisy totiž stanovujú, že plavidlá, ktoré vykonávajú úlovky, na ktoré sa vzťahuje SVP, majú byť registrované alebo zapísané vo zvýhodnenej krajine alebo v členskom štáte a majú sa plaviť pod vlajkou takej krajiny alebo členského štátu. Z tohto dôvodu sa treba domnievať, že jediná otázka, ktorá je naďalej rozhodujúca, sa týka dôsledkov okolnosti, že obe dotknuté plavidlá boli registrované tak v Salvádore, ako aj na Seychelách.

161 Treba uviesť, ako viackrát zdôraznila Komisia, že právo OSN upravuje dôsledky pre plavidlo z dôvodu, že sa plaví pod viacerými vlajkami.

162 Článok 92 ods. 2 Dohovoru Organizácie Spojených národov o morskom práve, podpísaného v Montego Bay 10. decembra 1982, ktorý nadobudol účinnosť 16. novembra 1994, stanovuje, že plavidlo, ktoré sa plaví pod vlajkami viacerých štátov, pričom tieto vlajky využíva podľa svojho uváženia, sa nemôže voči všetkým tretím štátom dovolávať žiadnej z týchto štátnych príslušností a že ho možno považovať za plavidlo bez štátnej príslušnosti. Z tohto pravidla vyplýva, že plavidlo plávajúce pod dvoma vlajkami sa z pohľadu medzinárodného práva nachádza v protiprávnej situácii.

163 Pokiaľ ide o uplatniteľnosť tohto predpisu v prejednávanom prípade, treba pripomenúť, že Dohovor Organizácie Spojených národov o morskom práve bol schválený v mene Únie rozhodnutím Rady 98/392/ES z 23. marca 1998 o uzatvorení Dohovoru Organizácie Spojených národov z 10. decembra 1982 o morskom práve a Dohody z 28. júla 1994 o vykonávaní jeho časti XI Európskym spoločenstvom (Ú. v. EÚ L 179, 1998, s. 1; Mim. vyd. 04/003, s. 260). V dôsledku tejto okolnosti je Únia viazaná ustanoveniami tohto dohovoru, ktoré sú neoddeliteľnou súčasťou právneho poriadku Únie (rozsudky z 30. mája 2006, Komisia/Írsko, C-459/03, EU:C:2006:345, bod 82, a z 3. júna 2008, Intertanko a i., C-308/06, EU:C:2008:312, bod 53).

164 Z tohto dôvodu Komisia správne uplatnila pravidlo pôvodu stanovené v článku 68 ods. 2 nariadenia č. 2454/93, keď prihliadla na pravidlo stanovené v článku 92 ods. 2 Dohovoru Organizácie Spojených národov o morskom práve. So zreteľom na relatívne jednoduchý mechanizmus výkladu ustanovenia daného nariadenia s ohľadom na tento dohovor, ktorý navyše v čase skutkových okolností nepredstavoval žiadnu novinku, sa nemožno domnievať, že predmetná právna úprava je zložitá. Navyše vzhľadom na skúsenosti vývozcu a osoby zodpovednej za zaplatenie cla, ako aj ich príslušnosť ku skupine medzinárodných rozmerov v oblasti rybolovu, Španielske kráľovstvo nemohlo platne tvrdiť, že tieto osoby nepoznali pravidlo týkajúce sa dvoch vlajok a jeho prísne dôsledky.

165 Za týchto podmienok treba celú argumentáciu Španielskeho kráľovstva smerujúcu v napadnutom rozhodnutí proti konštatovaniu týkajúcemu sa dvoch vlajok zamietnuť, a to vrátane jeho tvrdenia, že vývozca neskrýval skutočnosť, že dotknuté plavidlá plávali pod dvoma vlajkami. Okolnosť, že orgány boli o tejto situácii informované, nemá totiž vplyv na relevantnosť toho, že išlo o konanie, ktoré nebolo v súlade s uvedenými právnymi predpismi (pozri body 162 a 163 vyššie).

166 Napokon, pokiaľ ide o tvrdenie týkajúce sa odborných skúseností osoby zodpovednej za zaplatenie cla, konštatovanie, že podľa Španielskeho kráľovstva sa nebráni Komisii pristúpiť k odpusteniu dovozného cla, ako to údajne vyplýva z jej praxe, treba konštatovať, že na toto konštatovanie už bola poskytnutá odpoveď najmä v bodoch 128 až 133, 146 a 149 vyššie, keďže je zjavné, že vzhľadom na okolnosti prejednávanej veci a najmä na odborné skúsenosti osoby zodpovednej za zaplatenie cla, mala táto osoba vynaložiť náležitú starostlivosť, ktorú nevynaložila vzhľadom na chyby, ktorých sa dopustili salvádorské orgány.

167 Pokiaľ ide o okolnosť, že také skúsenosti nepredstavovali prekážku toho, aby dovozné clá neboli vybrané pre dovozy pochádzajúce z Panamy, z bodu 152 vyššie dostatočne vyplýva, že preukázanie pôvodu osvedčeniami pôvodu „formulár A“ vydanými panamskými orgánmi, t. j. krajinou patriacou do regionálnej skupiny II, neumožňovalo osobe zodpovednej za zaplatenie cla zistiť, či osvedčenia o pôvode „formulár A“ vydané salvádorskými orgánmi pre sporné dovozy boli alebo neboli správne vydané v porovnaní s tými, ktoré boli vydané panamskými orgánmi. Španielske kráľovstvo nemôže teda vyvodiť z tohto konštatovania akýkoľvek rozpor v odôvodnení Komisie založený na posúdení dvoch rozdielnych skutkových situácií, týkajúcich sa dovozov vykonaných osobou zodpovednou za zaplatenie cla.

168 V dôsledku toho treba konštatovať, že Komisia správne dospela k záveru, že osoba zodpovedná za zaplatenie cla nepostupovala s náležitou starostlivosťou a že v dôsledku toho sa nemožno domnievať, že konala v dobrej viere na účely uplatnenia článku 220 ods. 2 písm. b) colného kódexu.

– O skutočnostiach vzťahujúcich sa na dodržanie právnej úpravy týkajúcej sa colného vyhlásenia

169 Španielske kráľovstvo na úvod tvrdí, že Komisia nespresnila, aké boli ustanovenia týkajúce sa colnej hodnoty, ktoré neboli dodržané, pričom len uviedla, že neboli dodržané pravidlá o pôvode. Podľa jeho tvrdenia toto konštatovanie nepreukazovalo porušenie právnej úpravy týkajúcej sa colného vyhlásenia. Osoba zodpovedná za zaplatenie cla predložila správne colné vyhlásenia, pokiaľ ide o žiadosti o uplatnenie zvýhodneného sadzobného zaobchádzania založené na osvedčeniach potrebných na tento účel. Nemožno jej teda vytýkať, že neposkytla údaje, ktoré nemohla odôvodnene vedieť ani získať.

170 Na podporu svojich tvrdení sa Španielske kráľovstvo odvoláva na správu OLAF-u, v ktorej sa uznáva možnosť identifikovať konečné získané výrobky už od úlovku, ako aj zásielky dovezené do Únie, v ktorých sa tieto výrobky nachádzali, pričom nič nenasvedčovalo tomu, že by bolo nemožné pôvod úlovkov identifikovať. Okrem toho zásielky dovezené do Únie obsahovali výrobky pochádzajúce zo surovín ulovených plavidlami dotknutými v prejednávanej veci, ale aj inými plavidlami. V dôsledku toho, ak všetky zásielky obsahovali výrobky pochádzajúce zo spracovaných surovín ulovených viacerými plavidlami, tvrdenie Komisie, že niektoré zásielky dovezené na základe toho istého osvedčenia „formulár A“ nedodržali ustanovenia týkajúce sa colnej hodnoty, by bolo svojvoľné, pretože táto okolnosť by platila vo všetkých prípadoch.

171 Napokon Španielske kráľovstvo tvrdí, že systém vysledovateľnosti, ktorý je v platnosti, umožňuje určiť pôvod úlovkov, pričom OLAF výslovne odkazoval na správy o vysledovateľnosti poskytnuté osobou zodpovednou za zaplatenie cla, čo preukazuje existenciu primeraného systému vysledovateľnosti a možnosť rozlišovať s ohľadom na každú zásielku medzi pôvodnými výrobkami a nepôvodnými výrobkami. Navyše Komisia v liste zo 14. marca 2014 so spisovou značkou Ares (2014) 732193 uznala, že v tejto oblasti existuje možnosť vysledovania, pričom tento list má vzťah s napadnutým rozhodnutím, pretože obsahuje posúdenie súvisiace s rozhodnutím Tribunal de Cuentas (Dvor audítorov, Španielsko) v súvislosti s úkonmi colných výmerov za rok 2009 s ohľadom na sporné dovozy.

172 Španielske kráľovstvo v replike tvrdí, že výklad, podľa ktorého dvojitá registrácia plavidla vylučuje uplatnenie preferenčných režimov, bol poskytnutý až potom, ako španielske orgány skončili väčšinu úkonov dodatočných colných výmerov, ktorými nerozlišovali medzi pôvodnými výrobkami a nepôvodnými výrobkami, ktoré boli uvedené v tom istom osvedčení.

173 Španielske kráľovstvo navyše pripomína, že na základe nedodržania pravidla o pôvode možno konštatovať vznik colného dlhu, čo je potrebné na začatie konania o odpustení cla, ale že nejde o podmienku pre vznik takého odpustenia.

174 Na úvod treba uviesť, že z odôvodnenia 42 napadnutého rozhodnutia vyplýva, že predložením osvedčení o pôvode, z ktorých nebolo možné určiť pôvod tuniaka, porušila osoba zodpovedná za zaplatenie cla ustanovenia týkajúce sa colného vyhlásenia a uplatniteľné pravidlá týkajúce sa pôvodu.

175 Treba konštatovať, že ide o jedinú úvahu, na ktorej sa zakladá nedodržanie ustanovení týkajúcich sa colného vyhlásenia, keďže Komisia neposkytla pred Všeobecným súdom užitočnú odpoveď s ohľadom na tvrdenie Španielskeho kráľovstva, podľa ktorého na nedodržaní uvedených ustanovení nemožno založiť porušenie pravidiel pôvodu, ale podľa neho to predstavuje východisko pre začatie konania o dodatočnom vybratí cla a nepredstavuje skutočnosť, podľa ktorej sa posudzuje prípustnosť alebo neprípustnosť podmienky týkajúcej sa colného vyhlásenia.

176 V tejto súvislosti treba pripomenúť, že podľa judikatúry je deklarant povinný poskytnúť príslušným colným orgánom všetky informácie potrebné pre navrhované colné zaobchádzanie s dotknutým tovarom, stanovené predpismi Únie a vnútroštátnymi predpismi, ktoré ich prípadne dopĺňajú alebo vykonávajú (rozsudky z 23. mája 1989, Top Hit Holzvertrieb/Komisia, 378/87, EU:C:1989:209, bod 26, a zo 14. mája 1996, Faroe Seafood a i., C-153/94 a C-204/94, EU:C:1996:198, bod 108).

177 Ako však Súdny dvor uviedol, táto povinnosť nemôže ísť nad rámec údajov, ktoré môže deklarant odôvodnene vedieť a získať, pretože stačí, aby také údaje, hoci aj nepresné, boli poskytnuté v dobrej viere (rozsudky z 1. apríla 1993, Hewlett Packard France, C-250/91, EU:C:1993:134, bod 29, a zo 14. mája 1996, Faroe Seafood a i., C-153/94 a C-204/94, EU:C:1996:198, bod 109).

178 Z bodov 61 a 62 vyššie však vyplýva, že zistené porušenie pravidiel týkajúcich sa pôvodu dovážaného tovaru spôsobí v danom prípade porušenie právnej úpravy týkajúcej sa colného vyhlásenia. Článok 84 nariadenia č. 2454/93 totiž stanovuje, že dôkazy pôvodu musia byť predložené colným orgánom členského štátu dovozu v súlade s postupmi ustanovenými v článku 62 colného kódexu. Tento článok 62 sa týka colného vyhlásenia predloženého písomne. Podľa neho musí byť colné vyhlásenie podané na úradnom formulári stanovenom na tieto účely, musí byť podpísané a musí obsahovať všetky náležitosti nevyhnutné pre uplatňovanie predpisov upravujúcich colný režim, do ktorého sa tovar navrhuje, ako aj musia byť k nemu pripojené všetky doklady, ktorých predloženie je pre uplatňovanie predpisov upravujúcich uvedený colný režim nevyhnutné. Na účely uplatnenia zvýhodneného sadzobného zaobchádzania z dôvodu pôvodu dovezených výrobkov dovozca musí na základe uplatnenia článku 62 colného kódexu v spojení s článkom 84 nariadenia č. 2454/93 pripojiť k svojmu colnému vyhláseniu osvedčenie o pôvode „formulár A“, ktoré je správne.

179 Okrem toho treba uviesť, ako správne tvrdí Komisia, že systém vysledovateľnosti použitý osobou zodpovednou za zaplatenie cla neumožňuje určiť pôvod úlovkov relevantných v tomto prípade. Dodatočné zapísania do účtovnej evidencie vykonané španielskymi orgánmi sa totiž vzťahovalo len na nepôvodný tovar a na tovar, ktorý nemohol byť odlíšený od nepôvodného tovaru, keďže samotné tieto orgány uznali nedostatočnú vysledovateľnosť. Ako spresnila Komisia, z listu zo 14. marca 2014, spomenutého v bode 171 vyššie, tiež vyplýva, že tento list sa týkal len tovaru, ktorý mohol byť vylúčený z dodatočného vybratia cla, keďže išlo o pôvodný tovar odlíšiteľný od nepôvodného tovaru. Z celkového pohľadu otázka vysledovateľnosti výrobkov sa teda týka – ako správne tvrdí Komisia – štádia, ktoré predchádza tomuto konaniu, t. j. štádia určenia colného dlhu, ktorý prináleží vnútroštátnym orgánom, a nie štádia odpustenia cla. Okrem toho, pokiaľ ide o správy z vyšetrovania OLAF-u, aj z týchto správ vyplýva, že na rozdiel od toho, čo tvrdí Španielske kráľovstvo, došlo k závažným nedostatkom v systéme vysledovateľnosti.

180 Napokon nemožno ani dôvodne tvrdiť, že by Komisia pristúpila k svojvoľnému posúdeniu rôznych situácií, na ktoré sa vzťahovali predložené osvedčenia, pretože ako bolo uvedené v bode 152 vyššie, ide o viaceré situácie, ktoré sú objektívne rozdielne a nie sú porovnateľné.

181 Z tohto dôvodu bez toho, aby bolo potrebné preskúmať ostatné tvrdenia Španielskeho kráľovstva v tejto súvislosti, ktoré boli zopakované v bodoch 170 až 173 vyššie a ktoré nemôžu spochybniť jednak konštatovanie, že prípadná vysledovateľnosť výrobkov sa netýkala tých výrobkov, o ktoré ide v prejednávanej veci, ani jednak záver týkajúci sa neexistencie svojvoľného posúdenia skutočností Komisiou, treba túto časť druhého žalobného dôvodu zamietnuť a zároveň s tým zamietnuť aj celý tento žalobný dôvod, ako aj prejednávanú žalobu.

O trovách

182 Podľa článku 134 ods. 1 rokovacieho poriadku účastník konania, ktorý vo veci nemal úspech, je povinný nahradiť trovy konania, ak to bolo v tomto zmysle navrhnuté.

183 Keďže Španielske kráľovstvo nemalo vo veci úspech, treba mu uložiť povinnosť znášať svoje vlastné trovy konania a nahradiť trovy konania Komisie v súlade s jej návrhom.

Z týchto dôvodov

VŠEOBECNÝ SÚD (piata komora)

rozhodol a vyhlásil:

1. Žaloba sa zamieta.

2. Španielske kráľovstvo znáša svoje vlastné trovy konania a je povinné nahradiť trovy konania Európskej komisie.

Dittrich Schwarcz Tomljenović

Rozsudok bol vyhlásený na verejnom pojednávaní v Luxemburgu 15. decembra 2016.

Podpisy

Obsah

Skutkové okolnosti 1

Konanie a návrhy účastníkov konania 5

Tvrdenia účastníkov konania 5

O prvom žalobnom dôvode založenom na porušení práva na riadnu správu vecí verejných v rámci článku 872a nariadenia č. 2454/93 5

O druhom žalobnom dôvode založenom na porušení článku 220 ods. 2 písm. b) colného kódexu 10

O prípustnosti výhrady týkajúcej sa predchádzajúcej žiadosti o odpustenie dovozného cla predloženej osobou zodpovednou za zaplatenie cla 10

O kumulatívnej povahe podmienok stanovených v článku 220 ods. 2 písm. b) colného kódexu 11

O nezistiteľnej povahe chyby 12

O povinnosti splniť ostatné podmienky uplatnenia článku 220 ods. 2 písm. b) colného kódexu 15

O použití ostatných podmienok uplatnenia článku 220 ods. 2 písm. b) colného kódexu 18

– O skutočnostiach vzťahujúcich sa na dobrú vieru osoby zodpovednej za zaplatenie cla 18

– O skutočnostiach vzťahujúcich sa na dodržanie právnej úpravy týkajúcej sa colného vyhlásenia 25

O trovách 26